

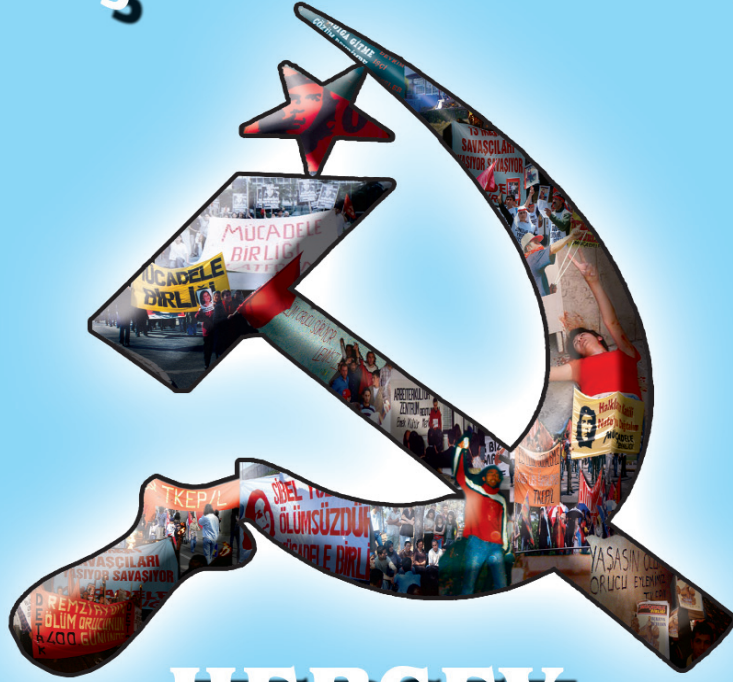
SAYI: 22 18 AĞUSTOS-1 EYLÜL 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

15. YILDA HER ŞEY PARTİ İÇİN

HERŞEY KOMÜNİST DÖVRİM İÇİN

- Marksist Yöntem
- Bıçak Sırtı Bir Yol
- Küçük Derecikler Nehirlere Akıyor
- ABD İçin Sonun Başlangıcı
- TKEP/L'den Ölüm Orucu Eylemleri
- Remzi Aydın Yalnız Değildir
- Yeni Evrede Emperyalist İlhak
- Militan Eylemcilik ve Kitleleri Örgütlemek

Merhaba

Ayakanma ve devrimlerin tüm dünya üzerindeki sarsıcı etkisini göstermeye başladığı bir süreçte 22. sayımızda sizlerle beraberiz.

Tüm dünya üzerinde yoğunlaşan işçi ve emekçi eylemleri, emekçi halkların emperyalist-kapitalist sisteme karşı sürdürdükleri savaşım, çürümekte olan sistemin mezarını kazıyor. "Dünya Emegün Olacak" şiarı şimdi daha da ete kemiğe bürünüyor.

Bunun karşısında emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları da artıyor. Ayrı ayrı her ülkede işçilere, emekçilere onların devrimci, komünist öncülerine yapılan saldırılar, Sermayenin emeğe saldırısının birer parçasıdır.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda zindanlardaki devrimci ve komünist tutsaklara saldırı hiç durmaksızın devam ediyor. Gündeme gelen Yeni İnfaz Yasası ile birlikte, burjuvazi saldırılarına yasal dayanak oluşturuyor.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor. Remzi Aydın, bugün Ölüm Orucu eyleminin 420. gününde, Remzi Aydın'ın sesini tüm dünyaya duyurmak için Boğaz Köprüsü üzerinde eylem yapan DETAKlılara sivil faşistler ve polisler vahşice saldırdılar. Yaralanan ve gözaltına alınan okurlarımız, bu saldırıya rağmen zindanlarda boyun eğmeyenlerin sesini milyonlarca insana taşımayı başardılar.

Bütün bu gelişmeleri doğru etüd edebilmek için elimizde çağımızın en bilimsel ideolojisi, Marksizm-Leninizm ve özellikle de onun diyalektik yöntemi var. Bu sayımızın baş yazısında Engels'in Conrad Schmidt'e yazdığı kavram ile gerçekliğin karşılıklı ilişkisini ele alan bir mektubun değerlendirmesi yer alıyor. İlgile okuyacağunuzdan eminiz.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin 15. yılını giriyoruz. Ateş çemberlerinden ve snamalardan geçerek bugüne gelen proletaryanın devrimci sınıf partisi, üzerinde yaşadığımız topraklarda sınıf hareketini yönetmeye yetenekli bir kolektifin var olduğunu gösteriyor.

Okur mektuplarımızda istediğimiz düzeyde bir artış sağlayabilmiş değiliz. Bütün okurlarımız, işçilerin, emekçilerin sesi olan bu yayını aynı zamanda gönderecekleri haberler, resimler ve yazularla desteklemeliler. Çevrelerinde her gün yaşanan ve bu kapitalist sömürü sisteminin doğrudan sonucu olan onlarca, yüzlerce olayı haber-yorum şeklinde dergimize göndermeliler.

23. sayımızda buluşmak dileğiyle...

MUHABİRİMİZE SALDIRI

14 Ağustos günü Boğaz Köprüsü üzerinde Ölüm Oruçlarına ve Ölüm Orucu savaşçısı Remzi AYDIN'a destek olduklarını göstermek amacıyla bir eylem yapıldı. DETAK'ın yaptığı eylemi izlemek için giden muhabirimiz Nevzat DEMİR de eylemcilerle birlikte saldırıya uğradı.

DETAk'ın eylemcilere sivil faşistler ve polisin saldırması üzerine; olayları görüntüleyen muhabirimiz DEMİR'e saldırarak darp eden sivil faşist ve polisler, muhabirimizin nüfus cüzdanına el koymuş, kamerasını da kırarak boğaza atmışlardır.

Dergimiz, üzerindeki tüm baskılara rağmen, Ölüm Orucu savaşçıların sesi soluğu olmaya, onların sesini tüm dünyaya duyurmaya devam edecektir.

Muhabirimize yapılan saldırıya şiddetle protesto ediyoruz.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!**

YARALIYI ZİYARETE GİDEN OKURLARIMIZA GÖZALTI

Boğaz Köprüsü üzerinde Ölüm Orucu eyleminin sesini duyurabilmek ve Ölüm Orucu savaşçısı Remzi AYDIN'a destek vermek için DETAK tarafından düzenlenen eyleme sivil faşistler ve polis saldırdı. Saldırı esnasında Erdem KARAKOÇ isimli gencin üzerine otomobil süren faşistler, aralanmasına sebep olmuştur. Erdem KARAKOÇ, arkadaşları tarafından Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne götürülmüştür.

Hastanede Erdem KARAKOÇ'u ziyaret etmek isteyen Süleyman ACAR ve Ülkü Ş. SOLMAZ, hastaneye gelen Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından gözaltına alındı.

İlk önce Arnavutköy Polis Karakolu'na götürülen okurlarımız, ardından eylemcilerle birlikte "eyleme katılmış olabilecekleri" gerekçesiyle İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülmüştür. Şu an hala TMS'de tutulan okurlarımız hakkında "Boğaz Köprüsü üzerinden gözaltına alındıkları"na ilişkin tutanak tutulurken, Arnavutköy Polis Karakolu'nun tutanaklarında Hastaneden gözaltına alındıkları belirtilmektedir.

Gerekçesiz olarak gözaltına alınan okurlarımız halen savcılığa çıkarılmamışlardır. Okurlarımız derhal serbest bırakılmalıdır.

Engels'in Çok Önemli Mektubu Ya Da MARKSİST YÖNTEM

Marx ve Engels'in mektupları da, kitapları kadar, içerikleri nedeniyle büyük öneme sahip. Bu mektuplar bilimsel sosyalizmin nasıl geliştirildiği, proletaryanın bağımsız politik örgütlenmesi ortaya çıkarılırken hangi yolun izlendiği, diyalektiğin nasıl kullanıldığının en iyi örneklerini veriyor. Marksist yöntemin kavranması için, Marx ve Engels'in mektupları incelenmeli.

Üzerinde duracağımız, Engels'in çok önemli bir mektubu. Mektup, yaşamın son aylarında, **12 Mart 1895'te, CONRAD SCHMIDT'e** yazılmış. Mektuba önemini kazandıran tarihi değeri değil, bilimsel içerigidir. Marx'tan sonra, marksizmin bir doktrin, bir dogma haline getirilmesine-bugün de yapıldığı gibi-karşı, Engels savaş açar. Marksizm bir doktrin, hazır reçeteler dizisi değil, bir irdeleme , araştırma yöntemidir. Engels'in bu yöndeki uyarıları ve Lenin'in bu yönde verdiği onca esere rağmen marksizm, canlı özünden uzaklaştırılıp, donuklaştırıldı. Sonradan, teori alanında yapılan saçmalıklar, marksizm adına savunuldu. Engels Marx'tan sonra, marksizm adına yapılan tüm saçmalıklara karşı yaşamının sonuna kadar mücadele etti.

Sözünü ettiğimiz mektubu Engels'in bu yöndeki ısrarlı savaşımının bir örneğidir.

Mektup, marksist diyalektiğin, **kavram** ile **gerçeğin** karşılıklı ilişkisinin **parlak** bir anlatımıdır.

Engels, öncelikle, **kar oranı** üzerinde çalışan Conrad Schmidt'i düştüğü hatadan dolayı uyarıyor: "*Ayrıntılara dalma alışkanlığı...*". Engels, bu alışkanlığı Alman felsefecilerin "eklektik yöntemine" bağlıyor. **C.Schmidt'e**: "*...iç bağlantılara bir bütün olarak dikkat göstermeksizin ayrıntılar içinde...boğuluyorsunuz...*" diyerek, onun yöntemin asıl zayıf noktasına işaret ediyor. Bugün, Türkiye, Kürdistan ve dünyanın ortalama solunun başvurduğu yöntem gibi. C. Schmidt ele aldığı değer yasaının iç bağlantılarını bir bütün olarak ele almadığı için zorunlu olarak kurguya düşüyor. Bizdeki ortalama solun, tüm teorik ve politik sorunları ele alış kurgusal. Her konuda ayrıntılarla öylesine uğraşiyor ki, genel olanı, genelle özeline karşılıklı bağlantılarını, yani diyalektiğini; her olgunun yine diyalektik iç bağlantılarını

Engels, mektubunda, **gerçeklikle kavramın çok yetkin bir açıklamasını yapıyor**. En yüksek düşünme biçimi olan diyalektiği en iyi biçimde kullanarak, kavram ile gerçeğin ilişkisinin yetkin bir tanımlamasını yapıyor bize.

(...)

Bir kavramın gerçeklikle doğrudan çakışmadığı ifadesi yaşamın diyalektiğini anlamamız için bize ipucu, sağlam bir yöntem veriyor. Kavram ve gerçeklik birbirine yaklaşan ama hiçbir zaman kesişmeyen... Bu "*kurgudan daha fazla bir şeydir.*"

unutuyor.

Engels, mektubunda, **gerçeklikle kavramın çok yetkin** bir açıklamasını yapıyor. En yüksek düşünme biçimi olan diyalektiği en iyi biçimde kullanarak, kavram ile gerçeğin ilişkisinin yetkin bir tanımlamasını yapıyor bize.

“...bir şeyin kavramı ve bu şeyin gerçekliği, her zaman birbirine yaklaşan ama hiçbir zaman kesişmeyen iki asimptot gibi yan yana uzanırlar. İkisi arasındaki bu farklılık, kavramın doğrudan ve dolayimsız gerçeklik olmasını ve gerçekliğin, dolayimsız kendi kavramı olmasını önleyen farklılığın ta kendisidir. Çünkü, bir kavram (...) gerçeklikle (...) doğrudan çakışmaz.”

Bir kavramın gerçeklikle doğrudan çakışmadığı ifadesi yaşamın diyalektiğini anlamamız için bize ipucu, sağlam bir yöntem veriyor. Kavram ve gerçeklik birbirine yaklaşan ama hiçbir zaman kesişmeyen... Bu “kurgudan daha fazla bir şeydir.”

C.Schmidt, genel kar oranında, diyalektik yöntemden hareket etmediği için onu kurguya indiriyor.

“Genel kar oranını konusu bundan farklı mı? Her hangi belli bir zamanda, yalnızca yaklaşık olarak mevcuttur. İki işletmede bir kez olsun son damlasına, son zerresine kadar aynı miktarda aynı gerçeklenseydi, belli bir yılda her iki işletme de **tamı tamamına aynı kar oranı** elde etseydi, bu tam bir rastlantı olurdu; gerçek, kar oranları, farklı koşullara göre, bir işletmeden ötekine, bir yıldan öteki yıla farklılık gösterir ve genel oran, bir çok işletmenin ve bir çok yılın ortalaması olarak belirir... bunların hiçbirisi, yaklaşıklık, eğilim, ortalama olmanın dışında hiçbir gerçekliğe sahip değildir ve **dolayimsız gerçeklik değildir...**”

Bu durum, emek-gücü değerinin gerçekleşmesinde de, artı-kar ve rant ilişkisinde de, geçerlidir:yalnızca

yaklaşık ortalama, ortalama eğilim olarak vardır. Bunlar dolayimsız gerçeklik değildir. -ve şu sonucu rahatlıkla çıkarabiliriz:hiçbir tanımlama, hiçbir ifade, hiçbir kavram gerçekliği tam yansıtmaz; ancak **yaklaşık olarak** yansıtır.

Devam ediyor **Engels:**

“Feodalizm, hiç kendi kavramına tekabül etti mi? Batı Franklar krallığında kuruldu; Norveçli istilacılar tarafından Normandiya'da daha geliştirildi; İngiltere'de ve Güney İtalya'da Fransız Normandiyalılar tarafından oluşumu sürdürüldü; **Assises Jerusalem** ile, ardında feodal düzenin en klasik ifadesini bırakan kısa ömürlü Kudüs Krallığı, kavramına en yaklaştığı yer oldu. Bu düzen, gerçek klasik biçimiyle yalnızca Filistin'de kısa ömürlü bir varlık gösterdi ve o bile, büyük ölçüde kağıt üzerinde kaldı diye, bir kurgu muydu?”

Başka bir örnek verelim. Marx'tan habersiz, ama aynı dönemde aynı yetkinlikte olmasa da, Marx'la aynı sonuçlara ulaşan Amerikalı araştırmacı Henri Morgan, ünlü yapıtı **Eski Toplum**'da kavram ve gerçeğin ilişkisini doğru olarak kavriyor. H. Morgan Amerikan yerlilerinin durumunu incelerken-ki onlarla uzun süre birlikte yaşıyor-yerlilerin o gün kullandıkları isimlendirmenin, akrabalık sisteminin, çok geçmişte, **eski toplumda** da aynı olduğunu keşfediyor. Nasıl olur? Aradan bu kadar uzun bir tarihi dönem geçtiği, farklı toplum biçimleri yaşandığı halde, aile biçimi değişmeden kalabilmiş. Fakat araştırmasını derinleştirdikçe bir gerçeği görüyor: Tarihsel gelişim ve değişimlerle birlikte aslında, **gerçekte**, ailenin kendisi de **sürekli değişime** uğrar; aile aktiftir, hep değişim halindedir; fakat ailenin biçimi (çok akrabalık sistemi) daha pasiftir; biçim özü tam yansıtmıyor; kavram gerçeği yansıt-

mıyor. Aile tarih boyunca değişime uğradığı halde, adlandırma olarak ilk toplumdaki gibi kalabiliyor.

Engels Marksist yöntemi doğa bilimindeki gelişmelere uygular. Engels'in buradaki diyalektiği uygulaması onun dehasını gösterir.

“Ya da doğa bilimlerinde yürürlükte olan kavramlar, gerçeklikle her zaman çakışmıyorlar diye kurgu mudur? Evrim teorisini kabul ettiğimiz andan itibaren organik yaşama ilişkin tüm kavramlarımız gerçeğe ancak yaklaşık olarak tekabül eder. Aksi halde, değişim olmazdı.” Ve şimdi gelecek yere dikkat. “Kavramlarla gerçeğin organik dünyada tamı tamına çakıştığı gün gelişme sona erer.” Şimdi örnekleme. “balık kavramı, su içinde yaşamı ve solungaçlar aracılığıyla nefes almayı içerir: Balıktan, hem suda hem de karada yaşayabilen hayvana, amfibiana bu kavramı kırmaksızın nasıl ulaşacaksınız? Kırıldı da zaten; çünkü, bir dizi balık biliyoruz ki, bunlar kendi hava keseciklerini akciğere dönüştürürler ve hava soluyabiliyorlar. Yumurtlayan sürüngenden, canlı yavru doğuran memeliye, bu iki kavramdan birini yada ikisini gerçeklikle çatışmaya sokmaksızın nasıl ulaşabilirsiniz? Ve gerçeklikte Monetrematalarda yumurtlayan memeliler alt sınıfını görürüz-1843'te Manchester'de perde ayaklı bir kunduzun yumurtalarını görmüştüm ve kaba bir dar kafalıkla böyle bir salaklığı alaya almıştım-sanki memeliler yumurtlamış diye- ve şimdi bu kanıtlandı! Şimdi sizde benim sonradan perde ayaklı kunduzdan af dilememe neden olan şeyi, değer kavramına karşı yapmayın!”

Topluma dogmatik görüşlerini kabul ettirmeye kalkanlar, toplumdaki değişimi, yaşamın canlılığını, insanlığın yeni bir tarihsel evreye girdiğini anlayabilir mi.

C. DAĞLI

BIÇAK SIRTINDA BİR YOL

TİSK, yani burjuvaların bu en etkili kurumunu, işçiler iyi, çok iyi tanır. Bütün işçi grevlerinde, direnişlerinde, TİSK'in düşmanlığını birebir yaşayarak öğrendiler. Bu kurumun başında ki adam, Refik Baydur, Kürt'tür. Sadece emekçilere değil, Kürt halkına da düşman, iki kere alçak bu adam, aşağıdaki sözleri söylediğinde kimse şaşırmadı:

"Türkiye ulus devlettir, resmi dili Türkçe'dir. PKK ve onun izinden giden terörist kurum ve kuruluşlar, Türk insanının ve devletin düşmanıdır. Öcalan dünyadaki terörün ve tüm Türk vatanının düşmanıdır. Türkiye bu caniye yaşama hakkı tanımıştır. 20 bin kardeşimizin katledilmesine emir veren caniyeye, asgari ücretli evladımızın ödediği vergiyle yaşam hizmeti verilmektedir."

TİSK Başkanı olarak, görevi tüm çalışanları açlık sınırında yaşatmak olan bu adamın, pişkin bir suratla "asgari ücretli evladından kesilen vergiler" ifadesiyle, düşmanlığına emekçileri ortak etmek nüansı dışında, bu sözleri hemen hergün ırkçı-şoven çevrelerden duymaya alışmıştık. Bu kez, alışılmamış durum şuydu. DEP'li vekiller, "demokratik anlayışına itibar ederek" geldikleri TİSK Başkanı Refik Baydur'un bu sözlerini, sessizce dinlediler. Sözler, bu ziyaret sırasında sarf edildi, tüm gazeteler yazdı, gündem yazmadı. Aynı günlerde Kürt halkı,

DEP'liler nabız turlarındaydı

tecridi protesto için sırtına cop, ciğerlerine gaz çekiyordu. Kürt halkının bu duygularına rağmen Gündem, DEP'lilerin yanında bile en alçak küfürleri sarf etmekten kaçınmayacak kadar kemikleşmiş bir adamın sözlerini, Kürt halkının gözlerinden kaçırıyordu. Peki neden?

Bıçak Sirtında Gezinmek

On yılın sonunda cezaevinden çıkan DEP'liler, önce, büyük kalabalıklar tarafından karşılandıkları Kürt halkının karşısına çıktılar. Böylece, bir halkın temsilcisi olarak muha-

tap kabul edilmeleri gerektiğini, meydanlarda ifade ettiler. TUSİAD'ın yan kuruluşu TESEV'i, İKV'yi, en son TİSK ve Hak-İş'i ziyaret ettiler. Bütün bu ziyaretlerin amacı, "geçmiş unutmak ve yeni ve farklı bir siyasetle başlangıç yapmak" temasını işlemek, bu konudaki samimiyetlerini göstermekti.

R. Baydur da "Geçmiş hataları unutalım" diyor. Ama bir Kürt olduğu halde, Kürt halkının ve işçilerin en azgın düşmanı bu adam, neyi unutmaya hazır, ona bakalım. DEP'liler tamamen düzmece bir dava sonunda on yıl cezaevinden kaldılar. Ve tüm bu on yıl boyunca, ağzından köpükler saçarak düşmanlığını sergileyen TİSK adına Baydur oldu. "Bugün de olsa, aynı şeyleri söylerim" diyor. Kendi sözlerini, tavrılarını, ne unutmaya ne de unutturmaya razı. DEP'lilerin ziyaretinde bile, basın karşısında yukarıdaki sözleri sarf etmekten kaçınmıyor. Peki, unutulacak olan ne? Unutacak olan kim? DEP'liler, haksız yere on yıl yattıklarını unutacak. Başka? Faili belli cinayetler, gözaltında kaybolanlar, işkencede katledilenler, kulakları kesilenler, unutsun. Yakılan 3 bin 500 köy de unutulsun. Kısaca, "devletin yaptıklarını unutun" deniliyor, ama kendisi unutmuyor. "Öcalan bir cani" demeye devam ediyor. Ve açıkça devlet ve burjuvazinin savaş sürecinde akan kanı hiç unutmayacağını, ifade etmekten çekinmiyor.

UKH, yeter ki bir uzlaşma sağlansın, "geçmiş unutmak" üzerine bir uzlaşmaya hazır. Ve UKH, tarihi yeniden yazarak, Türk burjuva sınıfını aklayabilmek gayreti içinde. UKH'ne göre, bugüne kadar meydana gelen Kürt isyanlarında, ezen ulusun egemenlerinin hiçbir suçu yoktur. Bütün suç, halkı emperyalizmin kışkırtmasıyla isyana sürükleyen Kürt feodal beyelerindedir. Kemalizmin bu tarih tezini herkes bilir. Ama, UKH için, basit bir söylem değil. UKH artık "sömürge" tezini de bir kenara koyuyor. Kürdistan diye bir ülke, bu ülkenin zorla işgal ve ilhak edilmiş olması, bunların hepsi, öksüz bir çocuk gibi, cami avlusuna sessizce bırakılıyor. Bunca unutkanlık içinde, UKH'nın yöneticilerinin unuttuğu bir şey var. Kürt halkı, bu tarihi gerçekleri UKH'dan öğrenmedi. Tersine, Kürt halkının tarihsel-toplumsal belleğine kazılmış bu isyanlar, UKH'nın üzerinde yükseldiği temeli oluşturdu.

“Geçmişini unutmama”nın bir yolu da, UKH’nın bir zamanlar etkisi altında kaldığı Marksizm ve sosyalizmle tüm ilişkiyi kestiğini göstermektir. Burjuvaziye şirin görünmenin belki de en etkili yolu, Marksizm’e salvo atışlar yapmaktır. Sermayenin güvenini kazanmaya çalışan biri için, bütün devrimci hedef ve araçlardan vazgeçtiğini ilan etmek yetmez. Bir de, “ö-lümsüz şeytan” Marx’a, bir taş da sen atmalısın.

Ağzından köpükler saçan R. Baydur’un sözlerini gizle, Marx’a saldır. Dostla düşman yer değişsin. Şair güzel söylemiş, “Unutmak hayatın yaralıdır”

Plan, Esas Olarak Emperyalizmin

TC, savaştaki kayıplarının, hesabını tutuyor ve affetmiyor. Bu yüzden “kendi Kürtünü yaratma” yolunda, UKH’ni tamamen dışlıyor. Sermaye sınıfı, devrimi başından defedebilmek için, sınırlı ve anlamsız bazı düzenlemeleri (UKH’nin deyi-miyle “özel savaş demokrasisi”ni), uysal bir baş sallamasıyla onaylamaya, desteklemeye hazır bir Kürt kitlesine şiddetle ihtiyaç duyuyor. Bu planın arkasında ABD ve AB emperyalizmi de var. Talabani, bu planın Güney ayağını oluşturuyor. Kürt halkı içinde bir kesim, burjuvaziye yakınlaşarak, işbirliğini pekiştiriyor. Ama devlet kimlerle yaratacak bu “kendi Kürtünü”? Korucularla mı? Başka aktöre ihtiyacı var. UKH içinden çıkan aktörlere. Emperyalizm ve TC, Zanalari ve Baydemirleri, bir tercih yapmaya zorluyor.

Burada ABD ve AB’yle birlikte TC’nin ortak davrandığını görmemek imkansız. ABD, Güneyde Talabani’yi kullanıyor. Z.Aydar, AB’nin ikiye bölünmesini bir türlü anlayamadığını ifade ediyor: “AB eskiden bize ‘PKK silah bıraksın Kürt sorununu birlikte çözelim’ diyordu. PKK altı yıl silah bıraktı ama AB’nin terör örgütleri listesine girdi.” TC de aynı şekilde, bir zamanlar UKH ile dolaylı görüşmeler yapıyor, silahların bırakılması için koşulları hazırladığını söylüyordu. Emperyalizm ve TC, ulusal sorunda, aynı planın aynı parçaları olarak davranıyorlar. Aralarında bir çelişki yok. En son, TC’nin Güney’e (ABD’nin izniyle el-bette) 15 bin asker konuşlandıracağı açıklandı.

İp Üstünde İki Cambaz

“Kendi Kürtünü Yaratma” için atılan adımlar, ince bir buz tabakası üzerinde tepinmeye benziyor. Emperyalizm ve TC, bu amaçla bazı küçük adımlar atmadan, ne UKH’yi bölmeye girişebilirdi, ne de devrimin baskısını göğüsleyebilirdi. Kürtçe’nin öğrenilmesi, konuşulması ve yaygınlaşması üzeri-

ne atılan adımlar, DEP’lilerin serbest bırakılması, vb. vb. Devletin esas toplumsal tabanı olan şoven-ırkçı kesimler, bu adımların karşısında, kendilerini ihanete uğramış gibi hissediyorlar. Örneğin MHP elebaşı D.Bahçeli, DEP’lilerin serbest bırakıldığı günlerde, “*Bunların elini sıkınlar haindir*” diye kükremişti. Nasıl olduysa, çok bağırarak kalbini yormuş olmalı. Bahçeli, apar topar kalp ameliyatı gerekçesiyle ortalıktan siliniverdi. TC, MHP eliyle, şovenizmi denetim altında tutmaya çalışıyor. Çünkü şoven-ırkçı faşistlerin yapacağı her hareket, “kendi Kürtünü yaratma”yı geciktirir. Ama denetim dışına kaçanlar da var. K. Eken’in çevresinde toplanan ve MHP’yi terk eden “Milli Yolcu”lar ve Türksolu, bunların başını çekiyor. M. A-ğar ise, kendi partisi aracılığıyla, bu kitleyi yeniden devletin denetimine sokmaya çalışıyor.

UKH de, kendi güçleri üzerinde benzer bir denetim kurmayı deniyor. R. Baydur’un sözleri istendiği kadar sansürlen-sin, ipin üzerindeki iki cambaz, en küçük bir titreşimde yere düşmeye hazır. İşte Diyarbakır’da yaşananlar. Çatışma çıkıyor. Ve Diyarbakır’ın en yoksul mahalleleri sekiz gündür tam bir işgal altında, Hevsel Bahçeleri’ndeki operasyonla devlet, adeta şov yapıyor. Bu bir İsrail taktiğidir. İsrail, Filistin mülteci kamplarına kaçan militanları aramak bahanesiyle baskın düzenleyip, halkı canından bezdiriyor. Denge ne çabuk bozuluyor. Ters mümkün mü? Tepeden tırnağa silahlı, yüz binlerce insan, polisi, jandarması, korucusu, özel timi..., burjuvazinin sürekli sıkı denetimi altında tutulabilir mi? Peki ya UKH? Artık mücadele, ilçe baskınlarına varıyor. Böyle tepeden tırnağa silahlı iki güç karşı karşıya iken, her iki gücü de birbirinden ayıran koca bir kan denizi, öfke ve tarihsel birikim varken, ipin titrememesi mümkün mü?

Bir kere daha söylemiş olalım. Geçmişini unutmamak mümkün değil. Çünkü geçmiş, bütün ağırlığıyla bugün de yaşıyor. Geçmiş iç savaştı, bugün de iç savaş. İç savaş yaratın nedenler, çok daha güçlü olarak varoluşunu sürdürüyor. İç savaşın yarattığı tüm araçlar, silahlı güçler ayakta duruyor. Kin, öfke, tarihsel birikim azalmış değil. Hiç kimse bunu unutarak ya da zih-niyet değişimiyle tersine çeviremez. Bilinen tüm tarih tarafından binlerce kez kanıtlanmış olanı hatırlatalım: İnsanların yaşamlarını, bilinçleri belirlemez; tersine, bilinçlerini belirleyen toplumsal yaşamlardır.

**Peki, unutulacak olan ne?
Unutacak olan kim? DEP’liler, haksız yere on yıl yattıklarını unutacak. Başka?
Faili belli cinayetler, gözaltında kaybolanlar, işkencede katledilenler, kulakları kesilenler, unutsun. Yakılan 3 bin 500 köy de unutsun. Kısaca, “devletin yaptıklarını unutun” deniliyor, ama kendisi unutmuyor. “Öcalan bir cani” demeye devam ediyor. Ve açıkça, devlet ve burjuvazinin savaş sürecinde akan kanı hiç unutmayacağını ifade etmekten çekinmiyor.**

Küçük Derecikler Nehirlere Akıyor

Birbirinden kopuk, birbirinden uzakta ve kendiliğinden işçi eylemleri yaygınlaşıyor. Yığın hareketinin yoğunlaştığı, kapışmaların sertleştiği belirli dönemler arasında geçen görece uzun zaman dilimlerinde bu türden kopuk, yaygın eylemler hep süregeldi. Bu yönüyle sınıflar savaşımı asla “dingin” bir seyir almadı. Ve belirli dönemlerde bu kopuk, kimi zaman “yalıtık” eylemler, üst üste, ard arda gelmeye, yığılmaya başladı.

Kitle hareketi denince salt büyük yığın eylemlerini düşünenler, bu yaygın kopuk eylemlerin önemini bir türlü kavrayamadı. Yerel, geçici hareket gözleriyle baktığı bu eylemlere yaklaşımı, pragmatist bir tarzda oldu ve sınırlı bir burjuva muhalefet mantığını aşamadı. Oysa, yoğun kitle hareketinin mantığı, tam da şu gözlerimizin önünde gerçekleşenden başka nedir ki! Dönem dönem patlamalarla tüm toplumu sar-

san, ayaklanmalara büyüyen, görkemli gövde gösterilerine dönüşen; ama daha geniş zaman aralıklarında güç toplamak için geri çekilen ve fakat asla “durulmayan” bir hareket değil de nedir?

Hareketin kopuk fakat yaygın niteliği, ona yol açan sebeplerin köklülüğünden başka bir şeyi göstermez. Kitle hareketinden salt yüzbinlerin alanlara döküldüğü devasa gösterileri anlayanlar, işte bu temel gerçeği göremiyorlar. Oysa böylesi devasa gösteriler, bu yaygın eylemlere

lır.

Son dönemde bu yaygın küçük eylemler üst üste yığılmaya başladı. Hareketin yoğunluğu sürekli artıyor. Savaşım sertleşiyor. Ve bu sürecin kimi eylemleri, yerel düzeyde tüm bir çevreyi harekete geçirebilecek denli sarsıcı etki yaratıyor. Örneğin Bolu’da işten atılan belediye işçileri, Bolu halkının desteğini de arkasına alarak bir “kent hareketi” yaratacak denli etkili oluyor. 1991 Madenci Eyleminin bir minyatürü yaşanıyor adeta. İşçi eylemi, halkın katıldığı mitinge büyüyor.

Çorum’daki toprak işçileri, inatçı direnişçileriyle yerel bir odak haline geliyorlar. İrili ufaklı bir çok fabrika ve işletmede işçiler, çok çeşitli eylemlere yöneliyor. Her bir eylem, farklı gerekçelere ve farklı dayanaklara sahip. Ama

hepsi de aynı dönemde çıkıyor ortaya. “Toplumsal gerilim”i artırıyor.

Ve bu sürecin bir sonraki adımını, büyük patlamalar oluşturuyor.

Hareket salt işletmelerle sınırlı değil. Toplumun tüm kesimlerini etkisine alan bir hareketlenme var karşımızda. Sürecin dinamiklerinden birini de emekçi semtlerdeki gece-

kondular oluşturuyor.

Örneğin Pendik Ertuğrulgazi Mahallesi’nde, gecekondu yıkımlarına karşı başlayan direniş, ilk raundu kazanmıştı. Barikatların kurulduğu, tüm bir mahalle emekçilerinin, kadın, erkek ve çocuk demeden harekete geç-

**Viranşehirli çiftçiye
polisten müdahale**

tiği direniş, yıkım girişiminin ertelenmesiyle sonuçlandı. Fakat direniş tavsar tavsamaz saldırıya geçen sermaye güçleri, yıkımlara başladı.

Gecekondulu yıkımları, önümüzdeki dönemin önemli bir “eylem kıskırtıcısı” olacaktır. Pendik’i Ayazma, Gazi, Esenyurt ve Bayramtepe izleyecek. Tüm bu emekçi semtleri şimdiden yıkım ekiplerinin hedefinde. Doğal olarak tüm bu semtler, hemen hemen zamandaş bir emekçi hareketinin yatağı olacak. Ve tabii ki bu semtlere başka bir dizi bölgenin katılması da kaçınılmaz hale gelecektir.

Toplumun diğer emekçi kesimleri de harekete geçmeye zorlanıyor. Eminönü işportacıları çoktan eylemlere başladılar bile. Tarımsal küçük üreticiler ve esnaflar da harekete geçmeye zorlanıyor. İç pazar yıkıma uğradıkça, bu kesimler de artık tutunamaz hale geliyor. Sermaye egemenliği orta katmanları her geçen gün iflase sürükleyerek amansız bir sefalete mahkum ediyor. Meclisten emeğe yönelik saldırı yasaları peşpeşe çıkmaya devam ediyor. Kapitalist pazarın acımasız çarkları emekçi kesimleri yığınlar halinde öğütmeye ve yaşamın dışına savurmaya devam ediyor. Yaşam, sürekli daha büyük çarpışmalara doğru akıyor.

Büyüyen ve yaygınlaşan işçi- emekçi eylemleri, önümüzdeki döneme damgasını vuracaktır. Bütün belirtiler bunu gösteriyor. Kürdistan’da yeniden alevlenmekte olan çatışmalar ve sertleşen politik atmosfer bu süreci hızlandırıyor. Bu güçlenen eğilim kesinlikle geçici, tesadüfi bir gelişme olarak ele alınmaz. Tersine, dönemin temel karakterine, iç savaşa uygun bir

seyir izliyor sınıflar savaşımı. Sürece müdahaleyi bu perspektif üzerinden yapmak gerekiyor.

Birbirinden kopuk gelişen ama hızla güçlenen ve birleşme eğilimi gösteren bu harekete yön vermek, olmazsa olmaz bir görev. Hızla açılmak; işletmelere ve fabrikalara “sızmak”; emekçi semtlerde yaratılacak sosyal-politik çevre ilişkileriyle semtleri devrimin kaleleri haline getirmek... gerek. Bunun için ısrarlı ve sabırlı bir kitle faaliyeti gerek. Kitle içinde parti çalışmasını güçlendirmek gerek. Asla dar, faydacı bir yaklaşıma saplanmadan; bu hareketin büyüme eğilimini daima akılda tutarak, devrimin örgütlenmesine girişmek gerekiyor. Şimdi on kat, yüz kat enerjiyle hareketin bu temel ayaklarına yönelmek, oralarda kök salmak zorundayız. Bizi de, hareketin kendisini de, bir bütün olarak emek cephesini de ileri taşıyacak, devrimi güçlendirecek bir döneme giriyoruz. Yaşam devrime akmaya devam ediyor. Çıkış yolu olarak baskı, terör ve saldırıdan başka bir araç bulamayan burjuva cephe, bu davranışıyla devrim için çalışmış oluyor. Her bastırma girişimi; bu eğilimi, bu gelişimi her önleme hamlesi, geciktirilen patlamanın şiddetini arttırmaktan başka bir işe yaramıyor.

İşte böylesi bir döneme giriyoruz. Çalışmalarımız, politik örgütsel faaliyetlerimiz olağanüstü önem kazanıyor. Artık girişkenlik, cesaret ve emek, geleceği şekillendirecek en önemli özellikler haline geliyor. Şimdi cesaretle ileri atılma, emekçi kitlelerle buluşma zamanı. Şimdi kitle içinde kök salma zamanı. Girişelim ve görelim!

Yoğunlaşan İşçi Eylemleri

Çorum İşçileri Kararlı

Günlerdir Çorum’da sendika, sigorta ve 7.5 saatlik işgünü talepleriyle eylemler içersinde olan toprak işçileri, talepleri kabul edilene kadar mücadele edeceklerini söylüyorlar.

İşkilip Yolu kamyon garajında bir araya gelen 700’ü aşkın toprak ve kiremit işçisi sık sık, “Ölmek Var Dönmek Yok”, “Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Çorum İşçisi Demokrasi Bekçisi” sloganlarını attılar.

SENA Tekstil’de İşçi Kıyımı

Sendikalaşma nedeniyle Tokat Birinci Organize Sanayi Bölgesi’nde faaliyet gösteren SENA Tekstil’de 92 işçi işten atıldı. İşten atmalar Haziran ayında 12 kişi ile başladı.

İşten atmalara rağmen fabrikadaki örgütlenme faaliyetine devam ediliyor.

Belediye İşçileri İşten Atıldı

Sinop Belediyesi’nde çalışan 6 geçici işçi işten atıldı. İşçilerin, sendika üyesi oldukları için işten atıldıkları bildirildi. Yine sendikaya üye olan diğer 36 geçici işçinin de sendikadan istifa etmedikleri takdirde, işten atmakla tehdit edildiği iddia edildi. İşten atmaları protesto amacıyla belediye binası önün-

de yapılmak istenen basın açıklamasına polis izin vermedi. Sendika ve yasal parti temsilcileri polis tarafından gözaltına alındı. İşçiler polisin tutumuna “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganıyla tepki gösterdi. Sendika ve parti yöneticileri kısa süre sonra serbest bırakıldı.

Bakırköy Belediyesinde Grev

Bakırköy Belediyesi’nde çalışan işçiler greve girdi. “Zaffer Direnen Emekçinin Olacak” sloganları ve alkışlarla Belediye binası içinde toplanan yaklaşık 100 işçi, sözleşmeyle ilgili beklentilerinin karşılanmasını istedi.

Yüreğir İşçileri Sendikaya Tepki Gösterdi

Yüreğir Belediyesi’nde çalışan işçiler dayak zoru ve tehditle zorla istifa ettirilmeye çalışılıyor. İşçilerin kıdem tazminatları ve alacakları için açtıkları dava devam ediyor. Davanın devam ettiği Adana 1. İş Mahkemesi’nde, dava 7 Ekim’e ertelendi. Adliye binası önünde toplanan işçiler, sendika yöneticilerine tepkilerini dile getirdiler. İşçiler, “İşyeri temsilcisi kendisi de dayak yemesine ve tehdit edilmesine karşın mahkemede dayak ve tehdit olayının olmadığını beyan etti. Bunlar işçiye değil patrona sendikacılık yapıyor” dediler.

ABD İÇİN SONUN BAŞLANGICI

Birleşmiş Milletler (BM) adına yıllarca Irak'ta silah denetçiliği yapmış ABD'li Scott Ritter, ülkesi adına acı bir gerçeği dile getirmekle başlamış yazısına; *"Irak'ta yeniden egemenlik için halkın kafasında ve kalbinde süren bir savaş var. Direniş gücünü halktan alıyor."* Önce Saddam'dı, sonra yardımcıları sanıldı direnişin arkasındaki güç. Irak'ın dışından gelen bir avuç yabancı direnişçi yalanı da sökmeyince, böyle itiraflar duymaya başladı. Ritter, bu acı gerçeğin kendilerine vaat ettiği sonucu ifade etmekten kaçınmamış: *"Irak'taki kötü yenilgimize şık bir çözüm yok. Artık sorun kazanmak değil, hasarı en aza indirebilmek."*

Silah denetçisi yanki, bu düşüncelerinde yalnız değil. Bir süredir Pentagon'un uzun koridorlarındaki sinirli ağızlarından, aynı sözler çıkıyordu. Nihayet, Collin Powell, *"Direnişi küçümsemekle hata ettik; sandığımızdan çok daha güçlü"* itirafında bulundu. Bütün dünyanın çoktan farkına vardığı bu gerçeği artık gizleyememek mi bu itirafa neden oluyor, yoksa jeton yeni mi düşüyor? Eğer ikincisiyse, Bush gibi birinin Dışişleri Bakanına yakışır bir embesillik. Öyleyse, kimse kuşku duymasın, halkların zaferi garanti demektir.

S.Ritter'ın son sözleri, ABD yönetiminin Irak'taki taktik yönelimini özetliyor; kazanma umudu olmayan bir savaşta, kendileri için zararı en aza indirmek. Burada sözü edilen, Irak'ı apar topar terk etmek değil; bir gün çıkmak zorunda kalsalar bile, geride ABD'ye düşmanlık yapabilecek bir güç bırakmamak. Tescilli CIA ajanı olan bugünkü Irak başbakanı İyad Allavi'nin *"Anlaşma yok. Kelle koparacağız"* açıklamaları da bu taktiğe uygunluk gösteriyor.

Irak'a "büyükkelçi" olarak J.Negropante'nin seçilmesi de aynı uyum içinde. Kariyerini Latinlerdeki karşı-devrimci ölüm mangalarını örgütleyip yönlendirerek oluşturmuş bir "diplomat". Irak'a büyükkelçi olarak gelirken çantasında kariyerinin zirvesini, Nikaragua'da Sandinist yönetime karşı oluşturulan kontr-gerilla deneyimini taşıyordu. Yani Negropante, bir yapım değil, yıkım uzmanı. Lanetli geçmişi ona pek cesaret vermiyor olacak ki; çeşitli gaze-

telerin yazdığına göre, Bağdat'taki büyükelçilik binasını, özel donanımlı 3 bin lejyoner, 24 saat koruma altında tutuyor. Anlaşılan, ABD'nin Vietnam Sendromu, taze ve acı bir anı olarak belleklerde korunuyor. Latinlerdeki geçici zaferler, Negropante'yi rahatlatmamış.

Hatırlanacağı gibi, Vietnam kurtuluş savaşçıları, 1968 yılında ünlü Tet saldırılarını gerçekleştirdiklerinde, Saygon'daki büyükelçilik binasını da ele geçirip "saygın diplomatları" infaz etmişlerdi. 3 bin kişilik koruma duvarıyla Negropante, kendisini ikinci bir Tet kabusuna hazırlıyor. Oysa, çok iyi bildiği bir işi gerçekleştirmeye geldi: Bir ülkeyi, halklarını yıkıma uğratmak.

Irak'ta Çok Yönlü Yıkım

ABD, dünya emekçilerine karşı açtığı 3. dünya savaşını tek başına kazanamayacağına yavaş yavaş anlıyor. Yaşadığı ekonomik ve siyasi krizin sıra, askeri gücü de, böyle muazzam bir görevi yürütecek durumda değil. Askeri personelinin 200 binini ülke dışındaki önemli üslerde tutuyor. Bunlardan başka, 160 bin asker şu an Irak ve Afganistan'daki operasyonlarda bulunuyor. Irak'ın işgali ABD'yi o denli sıkıştırdı ki, hassas bölgelerde bulunan üslerinden, G.Kore, Okinawa Adası ve Almanya'dan, on binlerce askerini Ortadoğu'ya çekmek üzere hazırlıklar yapıyor. Salt Irak direnişi bile ABD'yi, Avrupa üzerindeki militarist denetimi sağlayan ve uzak Asya'da, emperyalist Japonya ve yoksul ülkeler üzerinde etkisini artıran Çin ile rekabetinin önemli bir parçası olan askeri üslerinden vazgeçmeye zorluyor. Çok hassas diplomatik, ekonomik ve askeri dengelere dayalı bu bölgesel rekabetler, ABD'ye bölgesel egemenlik alanlarını kaybettiriyor. En önemli üslerden kaydırılan on binlerce asker, ABD'ye Ortadoğu'da bir zafer vaat ediyor mu? Bir çok yanki yöneticinin itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, Irak'ta (ve tüm Ortadoğu'da denebilir) bir zafer kazanma umudu taşıyorlar. Artık amaçları bellidir. Bir gün terk edip gittiklerinde, geride ABD düşmanı güçlü bir ülke değil, yıkıntılarıyla baş başa, kendi-iç kavgalarıyla yıpranan bir halk bırakmak.

ABD, zafer umudunu kestiği bu topraklarda, çok yönlü bir yıkım yaratmak için neler yapıyor? Bu işe, işgalin daha ilk günlerinde giriştiler aslında. On bin yıllık bir medeniyet tarihine sahip Irak'ın kültür hazinelerini yağmaladılar. Alabildiğine yavaş, dar ve çıkarıcı olan burjuva kültüründen başka hiçbir kültürel geçmişi olmayan, 200 yıllık bu ulus, on bin yıllık medeniyet hazinesinin değerini, hamburger ve kolayla ölçebilir. Irak halkını tarihsel köklerinden yoksun bırakmakla kalmadılar;

Mossad katillerinin yardımıyla, Irak'ın saygın bilim insanlarını, araştırmacılarını edebiyatçılarını da suikastlerle yavaş yavaş ortadan kaldırıyorlar.

Ebu Garibin koridorlarında, bir halkın en önemli değerini, onurunu ayaklar altına aldılar. Yanki işkenceciler, onuru yaralanmış bir halkın kendine olan güvenini kaybedeceğini hesap ettiler. Ama olmadı, hesap ters döndü. İşkence resimleri tüm dünyada büyük tepki topladı. İşkence görenin değil, işkence yapanın onursuzluğunu haykıran dünya insanlığı, Irak halkının onurunu daha da yüceltti.

Kültürü, bilimi ve onuru ortadan kaldırmak fazla işe yaradığını görmüyor. Bunun üzerine ABD, dinler, mezhepler, aşiretler ve milliyetler arası çatışmaların zeminini hazırlamaya girişti. Bu bir İngiliz emperyalizmi taktiğidir. İki yüzyıllık Hindistan hakimiyetinden sonra bu ülkeyi terk eden İngilizler, aralarında sayısız dinsel, mezhepsel, bölgesel çatışma tohumu bırakmıştı. Aynı taktikle ABD, Arap-Kürt, Sünni-Şii, Müslüman-Süryani, vb. çelişkileri kaşıyor. Şu an Irak'a ABD tarafından dayatılan anayasa öylesine dengesi ki, tüm bu gruplar arasındaki sorunlar, ancak çatışmayla çözümlenebilir.

Halk, Savaşın Yeni Aşamasında

Geçen ay, 12 direniş grubunun bir araya gelerek ulusal bir cephe oluşturduğuna dair haberler yayıldı. Ancak, bu cephenin kimlerce, nasıl bir program etrafında oluştuğuna ilişkin detaylı bilgilere ulaşma şansı olmadı. Bu nedenle, halkın savaşının şu andaki askeri durumunu incelemekle yetinmek zorundayız.

Direnin başlangıcında savaşçılar, kent içinde devriyeye çıkan işgalcilere karşı, kalabalık içinden sürpriz saldırılarla ağır kayıplar verdirdiler. Ancak, işgalcilerin bu saldırılara tepkisi vahşice oldu. Çevreye rasgele, saatlerce ateş açan ABD'liler, binlerce sivilin ölümüne neden oldular. Direnişin bu ilk döneminde, Mart-Ekim 2003 arasında ölen sivillerin sayısı 37 bin 500. Bunların önemli bir bölümü, ABD'nin zaferini ilan ettiği Mayıs sonrasına ait. Direniş savaşçıları, bu tür saldırılardan vazgeçtiler. Anayollarda ve şehirler arası yollarda, işgalci konvoylarına saldırdılar. İşgalciler için kentlere giriş ve çıkışlar kabus olmaya başladı. Zaman içinde işgalciler, kent içi denetimi, yeni oluşturdukları polise ve Irak ordusuna bıraktılar. Bu andan itibaren direniş savaşçıları'nın saldırıları, bu işbirlikçi silahlı güçler üzerinde yoğunlaştı. 2 bin polis, saldırılarda öldü. Bir yanda bu saldırılar, diğer yanda savaşçıların halktan aldıkları büyük destek, işbirlikçi polis teşkilatı üzerinde etkili oldu. Şu an tam 30 bin polisin, direnişçilere sempati duyduğu ya da bizzat onlara çalıştığı sanılıyor. Sonunda ABD, direnişçilere sempati duyan polis karakollarını bizzat füzelele havaya uçurmaya başladı.

Halk savaşçıları, patlayıcı yüklü araçlarla, mayınlarla, işgalcileri inlerine çekilmek zorunda bıraktı. İşbirlikçi polis karakollarını ise, üçer beşer havaya uçuyor. İşgalin askeri gücünü tüketen, hareketsiz bırakan bu saldırı, üst düzey yöneticilere yönelen suikastlar izliyor. İşbirlikçi hükümetin başbakan yardımcısı, bakanları Musul ve Basra valileri, üst düzey bürokratlar, bu suikast furçasından paylarına düşeni aldılar. Böylece, askeri aygıtın yanında, işgalci bürokrasi aygıtı da hareketsiz, savunmaya çekilmiş hale getirildi. Kent sokaklarının halk savaşçıları'nın eline geçmesi, ancak bu yolla olur. Felluce, Ramadi, Bakuba, Necef, Musul'un, Bağdat'ın ve Basra'nın bir çok mahallesi, adeta "kurtarılmış bölge" halini çoktan aldı.

Direnin savaşçıları, yeni askeri taktikler geliştirmeye devam

ediyorlar. Bu yeni taktiğe göre, büyük kalabalık gruplar ve ağır silahlarla, işgalci güçlere ani baskınlar düzenleniyor. İlk ateş ve şaşkınlık anından yararlanarak, mümkün olan en büyük kaybı yaşatmaya çalışıyorlar. Yüksek ateş gücüyle ilk saldırı ve hemen geri çekilme, takviye birliklerin gelişini de boşa çıkartıyor. Bu yeni taktikle savaşçılar, Felluce, Ramadi ve Bağdat'ta aynı günde 52 işgalci askeri öldürdüler, onlarca tank ve zırhlı aracı tahrip ettiler. Bu yeni taktik konusunda işgalcilerin, kentlerin yakınlarında bulunan kontrol noktalarını terk edip daha büyük üslere kaplanması beklenebilir.

Sırası gelmişken, rehine alma eylemlerine değinmekte yarar var. Son birkaç aydır bu tür eylemler çok sık gündeme gelmeye başladı. İşgal altındaki bir ülkenin savaşçıları, rehin alma eylemlerini kullanabiliyorlar. İki yönlü getirisi oluyor. Birincisi, işgal ortak olan ülkelerin kamuoyunda, işgal karşıtı tartışmaları alevlendiriyor. G.Kore ve Filipinlerde olduğu gibi. İkincisi, işgalin lojistik hizmetlerini sunan şirketlerin ülkeyi terk etmelerine yol açıyor. Bir çok şirket çalışanlarını geri çağırdı. ABD üslerine inşaat malzemesi, yakıt ve yiyecek taşıyan binlerce kamyon, bu yolla engelleniyor. Böyle bir sonuca varmak için, hiçbir emekçinin kellesini kesmeye gerek yok. İşgalciler, ana yolların denetimini çoktan kaybettiler. Rehine eylemleriyle kendi isimlerini duyurmaya çalışanlar, bu türden eylemlerle yüklü miktarda para kaldıranlar yok değil. Hatta, Zarkavi denen ABD uşağı gericiler gibi, direnişin dünya halkları üzerindeki sempatisini kırmaya çalışanlar da, bu tür eylemlere başvuruyorlar. Ama, bir kez halk hareketi seviyesine ulaşmış bir savaşta, kendi çıkarını, hatta emperyalistlerin çıkarını gözetenlerin yaptıkları, hareketin genel seyrini değiştirmeyi başaramaz.

Irak proletaryası kendine özgü silahlarını kullanıyor. Egemen medyanın haber kanallarına uğramasa da, Umm Kasr gibi liman kentlerinde, Basra gibi petro-kimya merkezlerinde işçilerin, işgalden bu yana üç kez genel greve gittiklerini, sayısız dayanışma ve direniş eylemi örgütlediklerini öğreniyoruz. İşgalcileri zorda bırakan bu eylemlerde işçiler, kendi örgütlülüklerini, kendi öncülerini yaratıyor ve sınıyorlar. İşgalcilerin ve işbirlikçilerin her türlü grevi yasaklamaları ise bir işe yaramıyor. Kuşkusuz proletarya, silahlı savaşım yayıldıkça, kendi örgütlülüğünü daha da geliştirecek koşullara ulaşacaktır. Aynı şekilde, grevlerle işgalcilerin ekonomik damarlarını tıkayan proletarya, silahlı direnişe en büyük katkıyı sağlıyor.

Bir buçuk yıldan az bir sürede tüm Irak halklarının yüreğini ve kafasını kazanmış bir halk savaşı, işbirlikçileri ve işgalcileri şimdiden umutsuzluk çukuruna itmeyi başardı. Irak'taki direniş yakından izleyen emperyalist medyanın kaleşörlerinin bile itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi. "direnin, dini değil, ulusalcı bir karakter taşıyor." Burjuva sınıfın işbirlikçilik yarışında olduğu bir ülkede, ulusal mücadele, sınıfsal mücadele ile iç içe geçiyor. Bu nedenle, rahatlıkla söyleyebiliriz ki; Ortadoğu'nun en gelişkin ülkelerinden biri olan Irak'ta, direnişin içinden, anti-emperyalist, anti-kapitalist bir halk devrimi olgunlaşıyor. Bu nesnel durum yüzünden, emperyalizmin ülkeyi mezhepler, dinler ve ulusların çatışma alanına dönüştürme çabaları sonuçsuz kalacaktır. Halklar artık, emperyalizmin yalanlarına kanmıyor, emekçiler burjuvalar gibi düşünmüyor.

Sadece ABD emperyalizmini değil, Ortadoğu'nun tüm gericici burjuva diktatörlüklerini sarsan bu halk savaşı, her türlü destek ve dayanışmayı fazlasıyla hak ediyor.

Munzur Festivali'nden Değerlendirmeler

Yıllar yılı baskınlarla katliamlarla köy yakmalarla bilinen Dersim'de bu yıl, Munzur Festivali'nin 5.'si düzenlendi. Dersim'e Pülümür tarafından girenler bilirler boşaltılmış köyler kurşunlanmış evler, hatta yol kenarlarında mermi kovanları görmek mümkün. Bu görüntüler devletin nasıl bir katliamla Dersim halkını sürdürdüğünün, acı çektiğininin açık bir örneği. Her türlü katliamlara karşı ayaklanmalarla cevap veren Dersim halkı, içerisinde bulunduğumuz süreçte kapitalizmin bir felaketiyle karşı karşıya. ATA Holding tarafından Munzur'a kurulması düzenlenen barajlar halk tarafından öfkeyle karşılanıyor.

Festival'in başlangıcından, hatta yolculuk esnasında otobüsün içerisinde, insanlara ölüm oruçlarını anlattık, zindanlardaki durumu, F tiplerini, Remzi Aydın'ın Ölüm Orucu eyleminin 400'lü günlerinde olduğunu, bedenini her geçen gün eridiğini ve bunun için devrimci tutsakları sahiplenmemiz gerektiğini onların insanlık için savaştığını ve kendisine insanım diyen her kesin onlar için bir şeyler yapması gerektiğini söyledik. Mücadele Birliği olarak Dersim halkına zindanlardaki devrimci tutsakların durumlarını, F tiplerini ve Ölüm Oruçlarını anlattık. Gerek Ölüm Oruçlarını ve Remzi Aydın'ın sağlık durumunu anlatan bildirilerimiz ve gerekse kuşlamalarımıza insanların ilgisi yoğundu. Standımıza "Ölüm Orucu Sürüyor" ve "Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 400'lü Günlerinde" yazılı dövizlerimizi astık. Alnımızda kızıl bantlarımız ve Ölüm Orucu Sürüyor yazılı önlüklerimizle bildiriler dağıttık. Sesli ajitasyon yaptık. Festival'in ikinci günü 5 Mücadele Birliği okuruyla birlikte Remzi Aydın ve Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibiyle dayanışma amaçlı 2 günlük açlık grevine girdik.

Hozat ve Ovacık'ta sürekli insanlara Ölüm Oruçlarını anlattık, TAYAD'lı ailelerle birlikte Hozat'ta verilen konse-re Ölüm Orucu damgasını vurduk. Okunması için not gönderdik ve notumuz okunduktan sonra "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Zindanlar Yıkıl-sın Tutsaklara Özgürlük" sloganları attık. F tiplerindeki devrimci tutsakların tek silahlarının bedenleri olduğunu ve dışarıdaki yüreğinin kulakları sağır olmayan tüm insanlığın devrimci tutsakları sahiplenmesi gerektiğini anlattık. Akşam saatlerinde stadyumda gerçekleşen konserlere yine damgamızı vurduk. Konseri dinlemeye gelen insanlara bildirilerimizi dağıttık. Elimizdeki dövizlerle Ölüm Orucunun propagandasını yaptık. İnsanlar bize neden böyle bir şey yaptığımızı, Remzi Aydın'ın kim olduğunu, neden Ölüm Orucuna girdiğini soruyordu. İnsanların hafızalarını tazeledik derssek yeri olur. Ölüm Oruçlarının bittiğini düşünen insanlar bizim sayemizde büyük bir şaşkınlık içerisinde girdiler. Festival'in son günü ise TAYAD'lı ailelerin gerçekleştirdiği yürüyüşe elimizde dövizler ve üzerimizde önlüklerle destek amaçlı katıldık. Yürüyüş sırasında "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla AKP binası önüne geldik ve bina önüne üzerine "Hapishanelerde 116 İnsan Öldü Duydunuz mu?" yazılı bir tabut bırakıldı. Daha sonra 116 karanfilin Munzur suyuna atılması için tekrara yürüyüşe geçtik. Yürüyüş esnasında halkın yoğun ilgisiyle karşılaştık. Demir Köprüye gelmeden önce atılan "Faşist Devleti Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız" slogan herkesi silkeledi. Basın açıklamasının okunduğu sıra polis spreyle müdahale

etti. Müdahale sırasında birkaç kişi uçurumdan aşağı düştü. 3 kişi suya kapıldı. Hayatlarından endişe ettiğimiz 3 kişinin daha sonra kendi imkanlarıyla kurtulduklarını öğrendik. Çatışmalar daha sonra çarşıda devam etti. Yaklaşık üç bin kişi tarafından oturma eylemi gerçekleştirildi. Demir Köprü'deki çatışmada gaz bombası atıldı. Dersim halkı ilk kez gaz bombasıyla tanıştı; bir çok insan bundan etkilendi. Uçurumdan aşağı düşenler sedyelerle yukarı çıkarıldılar. Çatışma esnasında Mücadele Birliği'nden de bir kişinin de içlerinde olduğu bir çok kişi yaralandı. Polislerin de yaralandığı eylem, çarşıda devam eden oturma eylemiyle yaklaşık 3 saat sonra sona erdi.

Genel olarak Dersim halkı eylemlilikleriyle devrimcilerin yanında olduklarını pratikte de göstermiş oldular. 29 Haziran günü saat 18:30 da TAYAD'lı ailelerin ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği öncülüğünde Ölüm Oruçları için düzenlenmiş olan yürüyüşe büyük katılımlarıyla da bunu göstermiş oldular.

15. YILDA HER ŞEY PARTİ İÇİN HERŞEY KOMÜNİST DEVRİM İÇİN

14. Mücadele yılını geride bırakan TKEP/Leninist 15. Savaş yılına pratik olarak daha güçlenmiş, ideolojik ve teorik yönlerden daha donanmış; emekçi sınıflarla, gençlikle daha güçlü bağlar kurmuş bir halde giriyor.

Bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'ın tüm illerinde geniş halk kitlelerinin sosyalizme yoğun bir şekilde yöneldikleri bir süreçte bundan daha doğal birşey olamaz. Proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak TKEP/Leninist gücünü sadece kendi öz varlığından değil, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların, ezilen halkların sosyalizme yönelmesinden de alıyor. Başka türlü olması da beklenemezdi. Şayet bir parti gerçekten devrimci komünist teoriye ve dünya görüşüne dayanıyorsa geniş emekçi yığınların sosyalizme yönelmesinden güç alması kaçınılmazdır.

Devrimci komünist bir parti için bu aynı zamanda bir sınavdır; sınıflar savaşının sınavıdır. Emekçi sınıfların her tarafta sosyalizme yöneldiği iktidar için burjuvaziyle savaşa tutuştuğu bir sırada devrimci komünizmi temsil etme iddiasındaki bir parti güç kazanmıyorsa demek ki o partinin iddiası boştur, temelsizdir. Bu anlamda sınıflar savaşı ve geniş emekçi yığınların sosyalizm için ileri atılmaları bütün parti ve örgütleri sınavdan geçiriyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak TKEP/Leninist bu sınavların tümünden başarıyla geçtiğini gücüne güç katarak gösteriyor. Bir devrimci komünist partinin gücünün en tipik belirtisi o partinin kendi dışındaki güçler üzerindeki politik etkisidir. Çeşitli biçimlerde eide edilmiş, maddi ve daha başka ola-

naklarla sağlanmış "güç" güç değildir ve eninde sonunda sınıflar savaşı karşısında erimeye, dağılmaya mahkumdur. Bugün sosyal reformistlerin, oportünistlerin başına gelen budur. Bu yılın Haziran ayında NATO somutunda emperyalizme ve kapitalizme karşı yükselen mücadele dalgası sırasında bunun somut örneğine tanık olduk.

Süreç, geri döndürülemez bir mecraaya girmiştir. Çünkü, emekçi sınıfların yığınlar halinde sosyalizme yönelmeleri nesnel bir olgudur ve bu yönelim gücünü kapitalizmin tüm tarihsel gelişmesinden almıştır. Bu nedenle, devrimci komünizme dayanmayan, kitleleri düzen içinde tutmaya, reformlar uğruna mücadeleyle oyalamaya çalışan, sosyalizmi bilinmez bir tarihe erteleyen hareket ve partilerin iflasi kaçınılmazdır. Proletarya ve diğer ezilen sınıflar, gerçek kurtuluş için tarihsel bakımdan ileri atılırken, pratik bakımdan sosyalizm için kıyasıya bir savaşa girişirken kitlelerin gerisinde kalan partilerin politik iflasından daha doğal ne olabilir.

Sınıflar savaşı süreci, emekçi sınıfların ileri doğru atılmaları ile birlikte oportünistleri sarsıp sağa-sola savururken, sosyal reformistleri politik ve pratik iflasın eşiğine getirirken devrimci komünizm teorisine dayanan TKEP/Leninist'i giderek güçlendirmiştir. Bu somut gerçeği, son olarak 1 Mayıs'da ve Haziran sürecinde Partinin diğer güçler üzerinde artan politik etkisinde gördük.

İtiraf etmemiş ve etmiyor olmalarının hiçbir önemi yok, gerçekler inatçıdır ve kitlelerin bilincine sağlam şekilde yerleşiyorlar: 1 Mayıs'ta başta DİSK ve KESK olmak üzere pek çok örgüt ve oportünist hareketin "Biz de Taksim'e çıkacağız" demelerinin arkasında

TKEP/Leninist'in 1 Mayıs'ta izlediği politikaların belirleyici etkisi vardır. Bunu itiraf etmemiş ve etmiyor olmalarının hiç bir önemi olmadığı gibi, 1 Mayıs günü önceki tüm sözlerini yalayarak başka bir alana gitmiş olmalarının da zerrece bir önemi yoktur. Bu, onların TKEP/Leninist'in politik etkisi ve bas-kısı altında kaldıkları gerçeğini değiştirmiyor.

Devrimci komünist parti olarak TKEP/Leninist'in diğer politik güçler üzerindeki etkisinin bir başka güçlü örneğini, yakın zamanda, Haziran sürecinde gördük. Bu süreçte oportünistler sosyal reformistlerle olan yol arkadaşlıklarını bozmamak için inatla ve ısrarla direnirlerken TKEP/Leninist tek başına kalma pahasına devrimci politikalarda ısrar etti. Sonuç, herkesin tanık olduğu gibi, şöyle oldu: Sosyal reformist partiler emekçi kitlelerin gözünden düşerek politik iflase uğrarken oportünistler, aynı akıbetten kurtulmak için, belirleyici öneme sahip son iki günde TKEP/Leninist'in yanına gelmek ve onunla birlikte hareket etmek zorunda kaldılar.

Şüphesiz bunlar sadece iki örnekten ibarettir ama ikisi de, Partinin diğer politik örgüt ve partiler üzerindeki etkisini gözler önüne seriyor. Bu politik etki nasıl sağlanıyor ya da ne anlama geliyor? Bu sorunun basitçe yanıtı şudur: Emekçi sınıflar, gençlik ve özellikle de işçi gençlik arasında TKEP/Leninist'in izlediği politikalar giderek daha çok taraftar buluyor ve daha çok etkili oluyor. Çünkü bu politikalar, sosyalizm için ayağa kalkan, sosyalizme yönelen kitlelerin devrimci ruh halleriyle, bilinç, istek ve özlemleriyle uyum içindedir. Oportünistler, açık bir politik iflastan kaçınmak için "kendi" kitlelerini de etkisi

altına alan bu politikalara açıktan cephe almak bir yana, sahip çıkar görünmek zorunda hissediyorlar kendilerini. Verdiğimiz iki örnek bu gerçeği çarpıcı biçimde gözler önüne seriyor.

Lenin, bir komünist partinin “*ilk görevi halk çoğunluğunu programının ve taktiğinin doğruluğuna inandırmaktır*” diye yazıyor. Yaşamda karşımıza çıkan olgular, proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak TKEP/Leninist’in bu konuda önemli bir mesafe aldığını gösteriyor. Elbette daha alınması gereken yol düşünüldüğünde henüz işin başında olduğu unutulmuyor. Fakat, geçmişe bakarak değerlendirildiğinde önemli bir mesafenin alındığını rahatlıkla söylemek gerekiyor.

İşçiler, Gençler,
Kürt Halkı, Ezilenler
Leninist Parti Saflarına!

Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan’da da yoğun bir devrimci dönem yaşanıyor. Ezilen kitleler, yıkıma uğrayan yaşamlarını kurtarmak için sosyalizme yönelmekten başka yol olmadığını yaşamın içinde öğreniyorlar. Dünyanın her tarafındaki emekçi halklar sosyalizme olan özlem ve eğilimlerini eylemleriyle ortaya koyuyorlar. Ezilen yoksul, sömürülen kitlelerde dünya çapında var olan bu eğilim Türkiye ve Kürdistan’da fazlasıyla mevcut.

Ne var ki, emekçi sınıfların, ezilen halkların emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadelelerini zaferle taçlandırmalarının ilk koşulu bir devrimci komünist partinin öncülüğüdür. Devrimci komünist teoriye dayanan devrimci bir sınıf partisinin öncülüğü olmadan bu mücadelelerin zaferle taçlanması olanaksızdır.

Türkiye ve Kürdistan’da kitlelere öncülük iddiasında olan pek çok örgüt ve parti var. Bunların hepsi de sosyalizmi benimsediklerini ileri sürüyorlar; bir koşulla: Uzak bir geleceğin sorunu olarak. Bu parti ve örgütler, proletarya ve diğer ezilen sınıflarla birlikte gençliği on yıllar boyu kısmi hedefler, reformlar, düzenin yırtığını söküğünü tamir etmek için koşuturup durdular. On yıllar boyunca, proletarya ve Kürt halkının önüne iktidar dışında ne hedef varsa onu getirip koydular. Devrimin bu toplumsal güçleri ise sosyal reformist ve oportünistlere inanarak on yıllar boyunca onların peşinden gidip onlara güç verdiler.

Ancak geçen on yıllar, oportünist ve sosyal reformist partilerin zaman ve güç kaybına yol açmaktan başka bir işe yaramadıklarını gösterdi. Onların izle-

diği yol, devrimin toplumsal güçlerini düzen sınırları içinde tutmaktan başka bir işe yaramadı. Çünkü, onlar zaferin ilk ve temel koşulu olan iktidarın ele geçirilmesini daima bilinmez bir geleceğe ertelediler. Böylece bütün oportünist ve sosyal reformist partiler, kitleleri gerçek özgürlüğe, gerçek kurtuluşa taşıma yeteneğinde olmadıklarını defalarca kanıtlamış oldular. Bu parti ve örgütlerin on yıllara uzanan tarihi ve sınıf mücadelesinin tüm deneyimi onların bu yeteneksizliğinin kanıtı olarak orta yerde duruyor.

Program ve taktiğinin doğruluğu sınıflar savaşı içinde sınanan ve kanıtlanan TKEP/Leninist proletaryanın ve Kürt halkının özgürlük ve gerçek kurtuluş mücadelesini zaferle taşıma yeteneğine sahip tek parti olduğunu göstermiştir. Partinin giderek güçlenen politik etkisinin diğer parti ve hatta kitle örgütleri üzerinde varlığını hissettirmeye başlamış olması bunun bir ifadesi ve sonucudur.

Gençlik, özellikle de işçi gençlik geleceğini kurtarmak istiyorsa TKEP/Leninist saflarına akmalıdır. Öğrenci gençlik bu güne kadar çoğunlukla sosyal reformist partilere ve oportünist örgütlere güç ve destek verdi. Ne var ki, uzun yıllar süren mücadelesinde bir arpa boyu yol alamadı. Bu parti ve örgütlere verilen destek, güç ve zaman kaybindan başka bir sonuca yol açmadı. Tam da bu nedenle, öğrenci gençliğin yapması gereken tek şey sosyal reformist ve oportünistlerin etkisinden kurtularak TKEP/Leninist’e güç ve destek vermektir.

Gençlik gelecektir. Gençlik sosyal reformistlerin ve oportünistlerin kendilerine öğütlediği gibi bu günü kazanmaya değil, geleceği kazanmaya çalışmalıdır. Bu gün geçicidir, aslolan yarın, yani geleceği kazanmaktır. Oysa gençlik, bu güne kadar hep günlük, anlık başarılar peşinde koşuturuldu ve bu nedenle, gerçek kurtuluş ve özgürlüğe doğru bir adım dahi ilerleyemedi. Oysa, bu hedefler için ne büyük acılara katlandı, ne büyük özverilerde bulundu, ne büyük enerjilerle çalıştı. Bütün bunların boşa gitmesi öncülük sorunundan kaynaklanıyor. Doğru bir öncülük olmayınca çaba ve özverilerin boşa gitmesi kaçınılmaz oluyor. Gençlik, özellikle de işçi gençlik bütün bir geçmiş süreçten dersler çıkararak kendine yeni bir yol çizmelidir. İşçi gençlik, bu güne kadar proletaryanın devrimci sınıf partisine azımsanmayacak bir güç kattı. Ancak, ulaşılması gereken hedefler gözönüne alındığında bunun henüz yetersiz olduğu anlaşılma-

lıdır. İşçi gençlik TKEP/Leninist’e çok daha büyük bir güç katmalı, O’nun saflarında çok daha büyük bir enerjile çalışmalıdır.

Devrimci komünist partinin öncülüğünden yoksun Kürt halkı, büyük acılara katlanmasına, eşsiz bir savaş yürütmesine rağmen kurtuluş yüzü görmemiştir. Devrimci marksizme dayanan proletaryanın ne kadar önemli olduğu Kürt halkının özgürlük savaşı sırasında çok net biçimde anlaşıldı. Kürt halkını ayağa kaldırmayı başaran özgürlük hareketi, küçük burjuva yapısı nedeniyle, savaşı zaferle taçlandırma yeteneğini gösterememiştir. Küçük burjuvazi arkasında proletaryanın güçlü varlığını ve desteğini hissettiği sürece ileri gidebilir. Kürt halkı, devlet kurma hakkı da dahil, özgürlük için giriştiği savaşı sadece devrimci komünist partinin öncülüğünde zaferle taşıyabilir. Bunun için daha çok şey yapılması gerektiği biliniyor. Fakat partinin varlığını Kürdistan’da hissettirmeye başlaması buzun kırıldığı, yolun açıldığı gösteriyor. Özellikle Kürdistan gençliği ve yoksul halkı, gerçek özgürlük hakkı için TKEP/Leninist’in öncülüğünün ne kadar önemli olduğunu görmeye başlıyorlar. Bunun somut belirtilerini şimdiden görüyoruz.

Devrimin toplumsal ordusuna öncülük proletaryanın görevidir. Proletarya, bütün ezilen sınıfları ve halkları kurtarmadıkça kendini de kurtaramaz. Bu, aynı zamanda tarihin proletaryaya yüklediği misyondur. Proletarya, tarihin kendisine yüklediği bu misyonu sadece ve sadece devrimci komünist partinin, TKEP/Leninist’in öncülüğünde yerine getirebilir. Bu gerçek şimdi devrimci öncü işçiler tarafından gittikçe daha çok kavranıyor. Geçen yıldan bu yana, TKEP/Leninist’in politik etkisinin sınıf bilinçli öncü işçiler arasında daha çok yayıldığını biliyoruz. Ama bunun yeterli olmadığını da biliyoruz. Devrimci sınıf partisi olarak TKEP/Leninist sınıfın en ileri bölümü olan sınıf bilinçli devrimci öncü işçileri kazanmak için elinden geleni yapacaktır. Ne var ki, bu konuda devrimci öncü işçilere de büyük görevler ve sorumluluklar düşüyor. Onların TKEP/Leninist bayrağı altında toplanması devrimin yazgısını doğrudan belirleyecektir. Onun için şimdi şu şiar büyük önem kazanıyor: “Devrimci Öncü İşçiler Leninist Parti Saflarına!”

**HER ŞEY PARTİ İÇİN
HER ŞEY KOMÜNİST DEVRİM İÇİN!**

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 420. Gününde

TKEP/L'DEN PANKART ASMA EYLEMİ

Ölüm Oruçları, Türkiye devrim tarihine damgasını vurmuş nice yiğit devrim savaşçısını, proletaryanın beynine kazımıştır.

1984'ten bu yana zindanlarda bedenlerini açlığa yatırarak komünizm davası uğruna bedel ödeyen devrimciler, düşmana karşı ellerinde hiçbir silahın olmadığı yerde Ölüm Oruçlarını düşmanın beynine patlatıyorlar.

19 Aralık 2000'de cezaevlerine yapılan katliamda 28 devrimci önder ölümsüzleşti ve yüzlerce yaralandı. Bu katliamla hayata geçirilen F Tiplerine karşı başlatılan Ölüm Oruçları 4 yılını geride bırakıyor ve zindandaki devrimci tutsaklar, düşmanın, onların bilinçlerini, yüreklerini ve bedenlerini zaptetmeye çalışma girişimlerini boşa çıkartıyorlar.

Katliam sonrasında kitleselleşen Ölüm Oruçlarında şu ana kadar 117 devrimci tutsak ölümsüzleşti. Bu yapılan komünist eyleme katılımlar ve de yeni yeni ölümler artacaktır. Şu anda Remzi Aydın yoldaşımız Ölüm Orucunun 410'lu günlerinde Bayrampaşa zindanında yatmakta ve düşmana karşı bilincini, yüreğini ve onurunu savunarak bedenini ölüme yatırmaktadır.

Bizler, Remzi Aydın'ın, Sibel Sürücü'nün, Aysun Bozdoğan'ın

ve nice yiğit, devrim için ölümsüzleşen savaşçıların yoldaşları olarak dışarıda, sokaklarda bu süren Ölüm Oruçlarını halka duyurabilmek ve büyüyen devrim dalgasına ivme katabilmek için bir eylem yaptık. 11 Ağustos 2004 Çarşamba günü Merter'de E-5 yolu üzerindeki bir inşaatın çatısından akşam saat 22.00 civarında "Ölüm Orucu Sürüyor, TKEP/Leninist" imzalı dev boyutlarda bomba süsü verilmiş bir pankart astık.

Biz Leninistler, zindanlarda sürdürülen Ölüm Orucu eylemini tüm ezilen

halklara duyurabilmek ve de onların desteğini alabilmek için elimizden geleni yapacağız. Düşmanın tüm baskılarına, gözaltılarına, tutuklamalarına karşı hiçbir zaman yılmayacak, kapitalizme karşı savaşımızı sürdüreceğiz.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

İstanbul'dan Leninistler*

* Elimize posta yoluyla ulaşan bu metni haber değerinden dolayı yayınlıyoruz.

ADANA'DA ÖLÜM ORUCU YAZILAMALARI

Adana'nın Yüreğir ilçesinde 8 Ağustos 2004 tarihinde her tarafta "Ölüm Orucu Sürüyor", "Remzi Aydın Yalnız Değildir", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Biji 13 Mart GKB", "Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız TKEP/Leninist", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" yazılımları yapılmıştır. Yüreğir halkının ilgisini çeken yazılımlar, halk tarafından sahiplenilmiştir. Uzun süre geçmesine rağmen, halkımız yazılımları sildirmemektedir. Yazılımlar birer uyarı niteliğindedir. Remzi yoldaş ve diğer devrimci tutsaklara yapılan baskılar artıkça, eylemlerimiz şiddetlenerek sürecektir.

YAŞASIN 13 MART GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ*

* Elimize e-mail yoluyla ulaşan bu metni, haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR*

4 yıldır süren Ölüm Oruçları ve TKEP/L davası tutsağı Remzi Aydın yoldaşın sesine ses katmak ve Ölüm Oruçlarını duyurmak amaçlı Bayramtepe ve Halkalı'da "Ölüm Orucu Sürüyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ya Devrim Ya Ölüm", "TKEP/L" yazılımları yapılmıştır.

Yoldaşımızın sessizlik duvarıyla boğulmak istenen sesi tüm dünyaya duyurmak için elimizdeki tüm imkanları kullanmaya devam edeceğiz.

İstanbul'dan Leninistler

*Elimize e-mail yoluyla geçen metni haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

“Remzi Aydın Yalnız Değildir”

5 Ağustos günü, saat 12:00’de Mücadele Birliği Platformu yaklaşık 4 yıldır süren Ölüm Orucu eyleminde 400’lü günleri aşmış olan Remzi Aydın’la ilgili bir basın açıklaması düzenlendi.

Konak Eski Sümerbak önünde yapılan eylem, üzerinde “Ölüm Orucu Sürüyor/ Mücadele Birliği Platformu” yazılı pankartın açılması ve sloganlarla başladı.

Yapılan basın açıklamasında, “Ölüm Orucu eyleminin 400’lü günlerine girmiş olan Remzi Aydın’ın sesini dalga dalga her köşeye yaymak için uğraşyoruz” denildi.

“Yüreğinin kulakları sağır olmamış herkese sesleniyoruz” diyen Mücadele Birliği Platformu üyeleri, son süreçte yapılan afiş çalışmalarına yönelik saldırılar ve İstanbul’da gerçekleşen DETAK’ın meşaleli Taksim eylemine yönelik saldırıları da protesto ettiler.

Eylem boyunca sık sık, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Za-

fere Kadar”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Remzi Aydın Yalnız Değildir” sloganları atıldı.

Sibel Sürücü, Aysun Bozdoğan, Murat Ördekçi ve 19 Aralık’tan bu yana ölümsüzleşen 116 devrim savaşçısının resimlerinin taşındığı eylemde, Remzi Aydın’ın da resimleri ön saflardaydı.

Eyleme Göç-Der ve TAYAD’lı ailelerden de destek verildi.

Açıklama atılan sloganların ardından; “Devrim ve iktidar mücadelesinde yüksek değer yaratan devrimci tutsaklar onurumuzdur” şeklinde yapılan konuşmayla sona erdi.

Basın açıklamasının ardından, Mücadele Birliği Platformu adına İzmir TV ile bir röportaj yapıldı.

Röportajda da, bu basın açıklamasının zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi ve bu eylemde 400’lü günlerine girmiş olan Remzi Aydın için yapıldığı ve devamının geleceği vurgulandı.

Y.E. Mücadele Birliği/İzmir

Sesi Sesimiz, Umudu Umudumuz

“Remzi Aydın’ın sesi her yere taşınmalıdır” şiarı ile çalışmalarımız devam ediyor. Bizler, Remzi yoldaşın sesini İzmir’e de taşımak için bugün bir şekilde bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Pazarlarda, emekçi mahallelerinde yüzlerce insana ulaştırılan bildirimlerimiz çok olumlu tepkiler aldı. Bir çok gence Remzi yoldaşın Ölüm Orucu eylemini neden yaptığını ve 400’lü günlerini aşmış olmasına rağmen onu ayakta tutan inancını, bilincini, direncini anlattığımızda haklı bir hayranlık duyular. Konuştuğumuz gençlerin bazıları, ellerimizden bildirimleri alarak, sokak sokak, apartman apartman bizzat kendileri dağıtım yaptılar. Yalnızca bu bile, “kitleler hazır değil, bezgin” vb diyenlere verilecek en iyi cevabı, yine bizzat destek verdikleri eylemle kitleler vermiş oldular.

Faşist devletin medyasındaki sansürüne, kolluk güçlerinin işkence, gözaltı tehditlerine rağmen faşizmin uykularını kaçırarak Ölüm Orucu eyleminin sesini her yerde duymak, onları iyiden iyiye çileden çıkartıyor.

Bizlerin bütün bu baskılara rağmen Leninist anlayıştan ve Remzi yoldaştan aldığımız güçle afiş, bildiri, yayın vb propaganda çalışmalarının sürmesi, Ölüm Orucu eyleminin kitlelere bilinç ve umut taşıması, faşizmi derinden sarsıyor. Reformistlerin, oportünistlerin hiç bahsetmeyecek yok saymaya çalıştığı Ölüm Orucu devam ediyor. Remzi yoldaşın sesi sesimiz, umudu umudumuz oluyor, kitleler Remzi ile bütünleşiyor.

Şimdiki hedefimiz yeni Remziler olmak ve yeni Remziler yaratmak. Biz bu potansiyeli görüyor ve buna göre hareket ediyoruz.

İzmir’den genç Leninistler olarak Remzi yoldaşı ve onun 400’ü aşkın gündür sürdürdüğü şanlı eylemi selamlıyoruz.

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

Mücadele Birliği Okuru/İZMİR

DETAKLILARA SİLAHLI SALDIRI

4 yıldır süren Ölüm Orucu eylemi tüm kararlılığıyla devam ediyor. Ölüm Orucu eylemini sürdüren Remzi AYDIN, 420. gününde devrimi açlıkla besliyor. 4 gün zindan savaşlarından bu yana Ölüm Orucu eyleminde 117 devrimci ölümsüzleşti. Bizler DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) olarak 12 Temmuz’da başlattığımız Ölüm Orucu kampanyası bünyesinde yaptığımız çalışmalardan birisini, 6 Ağustos 2004 tarihinde saat 06:00 dolaylarında İkitelli semtinin duvarlarına “Ölüm Orucu Sürüyor /DETAK” imzalı duvar baskılarını yaparken, sivil polisler tarafından silahlı saldırıya uğradık. Sokakta bizlerin üzerine araba sürerek ezmeye çalıştılar. Saldırı sonrası bölgede bir süre yaşanan koşuşturma sonucu, arkadaşlarımızdan bir tanesi, vücudunun birkaç yerinden hasar almıştır.

Bu polisin bizlere ne ilk saldırısıdır (bundan öncesinde de İkitelli’deki çalışmalarda silahlı saldırıya uğradık) ne de son saldırısı olacaktır. Bizler Remzi AYDIN yoldaşımız gibi, bütün saldırılara karşı çalışmalarımızı kararlılıkla sürdüreceğiz.

**ZİNDANLARI YIKACAK,
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!**

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri(DETAK)

“Yaşamı Size Dar Edeceğiz”

Devrimci tutsakları insanlık dışı uygulamalara tabi tutan Yeni Ceza Yasa Tasarısı'na karşı bir eylemde İkitelli'de gerçekleşti. Mücadele Birliği ve çeşitli çevrelerin katılımıyla gerçekleşen eylem, 7 Ağustos Cumartesi günü gerçekleşti. Bir ara sokaktan çıkan yaklaşık 50 kişilik grup “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük/ İkitelli Platformu” yazılı pankartıyla ve ellerinde tuttıkları dövizlerle Onur Market önüne geldiler. “Tek Tip Elbise Giymeyeceğiz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala” sloganları atan kitle burada bir basın açıklaması okudu. Okunan basın açıklamasında; “Bizler İkitelli Platformu olarak AKP hükümetini uyarıyoruz. Yeni Ceza Yasasını geri çekin ve tecriti kaldırın bizler devrimci tutsakların yanında direnecek ve yaşamı size dar edeceğiz” denildi.

GAZİ AYIŞIĞI'NDA ETKİNLİK

8 Ağustos Pazar günü, Ayışığı Sanat Merkezi'nin Gazi Şubesi'nde, “Tutsaklarla Dayanışma Etkinliği” düzenledik. Etkinliğimize saat 16.00'da, ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu yaparak başladık. İkitelli Ayışığı Şubesi'nin tiyatro grubunun Ölüm Oruçlarının zafere ulaşacağı anlatan oyunuyla devam ettik. Oynanan oyunun içeriğinin hem güzel olduğundan, hem iyi oynanmasından, insanlar çok etkilendiler. Gözleri dolmuştu bazılarının. Hala devam eden Ölüm Orucu bir kez daha insanlara hatırlatılmıştı.

Tiyatronun duygu ve öfke yüklü yoğunluğundan sonra, 19 Aralık katliamını, Ölüm Orucunda hayatını kaybeden insanları anlatan o dönemin tanıklarının konuştuğu, eylemleri gösteren “Bir Su Damlasına Sığdırılan Yaşam”ın sinevizyon gösterisiyle devam ettik. İnsanlar izlerken heyecanlıydı ve yüz ifadelerini, gördükleri cezaevi operasyonunda, Ölüm Orucu savaşçılarının konuşmalarında, anaların eylemlere çıktıklarında çocukları için konuştuklarını gösteren yerlerde sık sık değiştiriyorlardı. Dayanamayıp dışarı çıkanlar oldu.

Sinevizyonun ardından şiir dinletisi yaptık, devrim savaşçıları anlatan şiirler okuduk. Hem biz, hem de konuklarımız bayğı duygulandık. Ve etkinliğimizi tutsaklar, zindanlar, katliamlar, 19 Aralık katliamı ve hala devam eden Ölüm Oruçlarıyla ilgili sohbetimizle bitirdik.

Gazi Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

İkitelli'de Ölüm Orucu Kampanyası

“Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla” diyerek yaptığımız etkinliklerin bir yenisini 8 Ağustos Pazar günü gerçekleştirdik. Etkinliği yapmaktaki amacımız, DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)'nin 12 Temmuz'da başlattığı Ölüm Orucu'ndaki tutsaklarla dayanışma kampanyasına destek vermektir.

Bizler biliyoruz ki, devrimci tutsaklar F tiplerinde sermaye sınıfının, faşizmin her yönlü saldırısıyla yüz yüze ve her tür işkenceye maruz kalıyorlar. 8 metrekarelik alanlarda tüm yaşam kaynaklarından tecrit edilmiş bir şekilde düşmanın iradelerini ve bilinçlerini yok etmelerine izin vermiyorlar.

Sanat merkezimizde kampanya dahilinde yaptığımız bu etkinlikte, Ölüm Orucu eylemini konu alan bir tiyatro oyunu sahnelendi. Sonrasında bağlama eşliğinde Türkçe ve Kürtçe şarkılar söylendi, halaylar çekildi ve Ölüm Oruçlarını anlatan bir sohbetle etkinliğimiz sona erdi.

Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri/ İkitelli

1200 gün... 45 ay...

Sıradan rakamlar değil bunlar.

Dünyada eşine benzerine rastlanmayan her anı savaş her anı inanç olan bir eylemin, Ölüm Orucu eyleminin kararlılığını simgeliyor. Ölüm Orucu eylemi 4 yıldır, 1200 gündür ve 45 aydır büyük bir kararlılıkla sürüyor. Devrimci tutsaklar zindanlarda faşist devlete karşı büyük bir savaş içerisinde. Her ne kadar devlet tarafından sessizlikle boğulmaya çalışılsa ve bu eylemin artık boşa sürdürüldüğünü, insanların boşa öldüğünü söyleyen kişi kurum ve reformist partiler tarafından her ne kadar üstü örtülse de Ölüm Orucu Sürüyor ve açıkl devrimi beslemeye devam ediyor.

Halk için, insanlık için savaşıyor insanın insan gibi yaşayabileceği bir toplumu seçenler ve bunun için zindanlara kapatılanlar, onurlu bir şekilde yaşıyor ve onurlu bir şekilde tarihe geçiyorlar. Zindanları yıkmak, insanlığın geleceği için savaşanlara verebileceğimiz en iyi armağan olacaktır. Açık ki, devrimci tutsaklar özgürleştirilmeden işçiler ve emekçiler özgürleşemez.

F Tipi Zindanlarda 117. Savaşçı Selami Kurnaz Bedenini Eriterek Haykırdı:

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR!

Selami Kurnaz 1964 yılında Trabzon'un Asin ilçesinde doğdu. 2001 yılında F tipi karşıtı bir eylemde gözaltına alındı ve tutuklandı. Tutuklu bulunduğu Tekirdağ zindanında, F tipi

Faşist Devleti Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız!

zindanların kapatılması için 20 Ekim 2003 tarihinde Ölüm Orucuna girdi. 17 Şubat günü zorla müdahale etmek amacıyla Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Devlet Hastanesi'nde tutulduğu süreç içerisinde ailesi ve avukatıyla görüşürülüyordu. Selami Kurnaz eylemini büyük bir kararlılık, büyük bir inanç ve bilinçle sürdürüyordu. 12 Ağustos günü tutuklu bulunduğu Tekirdağ (F tipi) Devlet Hastanesi'nde Ölüm Orucunun 298. gününde ölümsüzleşti.

Cansız Bedenlerimizden Dahi Korkan Devlet Yıkılacak

13 Ağustos günü saat 12.00'da Adli Tıp'ta toplanan yaklaşık 50 kişi Selami Kurnaz'ın cansız bedenini memleketi olan Trabzon'a uğurlamak için 7 saat bekletildi. Saat 18.45'de memleketi Trabzon'a defnedilmek üzere ağabey Suat Kurnaz tarafından polis yönlendirmesi ile cenaze kaçırıldı.

**SELAMİ KURNAZ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
FAŞİST DEVLETİ YIKACAK
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

SELAMİ KURNAZ ÖLÜMSÜZDÜR

Zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu eyleminde bir savaşçı daha ölümsüzleşti. Selami Kurnaz eyleminin 300. gününde ölümsüzleşerek Ölüm Orucu eyleminin, ölümsüzleşen 117. savaşçısı oldu.

14 Ağustos cumartesi günü saat 15:00'de Kemeraltı'nda Selami Kurnaz'ın ölümsüzleşmesiyle ilgili basın açıklaması yapan TAYAD'lı aileler, "*Tecrit politikasıyla, halkımızın tüm kesimleri örgütsüzleştirilmek, birbirinden koparılacak, suskun, örgütsüz, emperyalist ve işbirlikçi tekellerin sadakalarıyla yaşar hale getirilmek isteniyor. Tecrite karşı direnişimizle bunun önünde barikat olmaya devam edeceğiz. Kararlılığımızın dündeki ifadesi 117 şehidimizdir. Bugünkü ifadesi ise 4 yılı tamamlamak üzere olan bu büyük direnişe yeni katılan Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi dir*"

dedi. Ayrıca basın açıklamasında; Salih Sevinel'in katledilişine ve kendisine devrimci-demokratim diyenlerin Ölüm Orucu eylemini sahiplenmesi gerektiğine vurgu yapıldı.

"Selami Kurnaz Ölümsüzdür/TAYAD'lı Aileler" pankartının açıldığı ve "Tek Tip Elbiseye Hayır!", "Yeni İnfaz Yasasına Hayır!" dövizlerinin taşındığı basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu üyeleri de destek verdiler. "Selami Kurnaz Ölümsüzdür", "Salih Sevinel Ölümsüzdür!" "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarının atıldığı basın açıklamasına İzmir halkının ilgisi büyüktü. Atılan sloganların ardından eylem sona erdi.

Y.E. Mücadele Birliği/İZMİR

“Bunu En Sağır Kulaklar Bile Duymalı”

“Sesiniz Sesimizdir” diyerek başladı Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi, programına. Sanat Merkezi, Ölüm Orucu eylemine ilişkin süren suskunluğu bozmak ve eyleminin 400’lü günlerinde olan Remzi Aydın’a yalnız olmadığı mesajını vermek için bir etkinlik düzenledi. Açılış konuşması ve saygı duşuyla başlayan etkinlikte, ilk olarak bir konuşmacı söz alarak konuşma yaptı. Zindanların devlet için neden önemli olduğu, neden zindanlar-

da yapılan eylem türünün Ölüm Orucu olarak seçildiği ve Ölüm Orucu eyleminin devlet üzerinde nasıl etki yarattığını anlatan konuşmacı; “Bu eylemi en sağır kulaklar bile duymalı” dedi.

“(...)Yaşayan insana, mücadele eden insana devletin saldırıları hiç bitmeyecektir; F tipi, D tipi vb, daha da yükselecek artacak bu saldırılar. (...) Süren bu Ölüm Orucu eylemi onlar için, zindandakiler için değil, bizim için. Tutsaklar; bizim kavgamızda en ileri gidenler; onların sesi bizim sesimizse, bizim sesimiz daha gür çıkmalı. Biz bu eylemi insanlara anlatmadığımız müddetçe kendi sesimizi kısmış oluruz. Madem bir susku fesadı var; bunu biz kuralım. Sokaklara çıkalım, eylem yapalım, gazetelere gidelim, işyerlerimizde anlatalım. Onlara gerçekten yardımcı olmak istiyorsak bunu yapmalıyız. (...) onlar; bu eyleme giderken, arkalarında işçi ve emekçilerin olduğunu biliyorlar ve bu eylemin verdiği acılara onun için katlanıyorlar. Geleceğe güzel bir şeyler

biraktıklarını biliyorlar. Onlar; yalnız olmadıkları bilinciyle gidiyorlar bu eyleme; ölüme.(...)”

Konuşmanın ardından etkinliğe Ölüm Orucuna, neden tercih edildiğine ve neden hala sürdürüldüğüne dair sorularla devam edildi. Ölüm Orucu eyleminin devlet üzerinde hiçbir etki yapmadığını, bu konuyu devletin hiç umursamadığını, toplumda bir tepkisizlik olduğunu, bu koşullar altında neden sürdürüldüğüne ilişkin soruyu ise şu şekilde yanıtladı konuşmacı; “Eylem etkisiz olsa, üst üste Ölüm Orucu karşıtı yasalar çıkarılmazdı. Eğer bir suskunluk varsa, bizim eksikliğimiz, sorun varsa, bu, eylemin biçimi değil, bizim eksikliğimiz”. Söz alan bir Mücadele Birliği okuru ise, Ölüm Orucu eylemini sürdüren Remzi AYDIN’a gerçekten “yalnız değilsin” demek istiyorsak, ona yazacağımız mektuplarla ve kartlarla moral destek olabileceğimizi, yalnız olmadığımız gösterebileceğimizi, bu yazılan mektupları “**Remzi AYDIN, H Tipi Cezaevi B-4 Bayrampaşa İSTANBUL**” adresine yollayabileceğimizi söyledi.

Etkinlik sürerken arama emriyle gelen jandarma timleri, salonu aramak ve kimlik kontrolü yapmak istedi. Kimlikleri toplayıp götürülen jandarmaya; daha bir hafta önce “anma etkinliği yapılacağı” gerekçesiyle gerekçesiyle arama yaptıkları hatırlatılarak, salonda hala aynı şeyler bulunduğu söylendi. Yapılan kimlik kontrolü ve genel bilgi taramasının ardından etkinliğe izleyici olarak katılan Emrullah Erarslan, askerlik sorunu olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

Dışarıda jandarma ablukası ve kontrolleri sürdüğü sırada Grup Akay, içeride bize türkülerimizi söylüyordu. Grup Akay bundan sonra müzik çalışmalarına Sarıgazi Ayışığı’nda devam edeceğini söylerken, dışarıda jandarma “belediyeden alınan işletme ruhsatının geçerli olmadığı, kaymakamlıktan ruhsat alınması gerektiği, şu anda ruhsatsız olduğu gerekçesiyle salonu mühürleyeceğini” söylüyordu. Mühürleme günü olarak 9 Ağustos Pazartesi’yi açtıkları jandarma, kimlikleri dağıtarak geri çekildi. Jandarma, baskın sırasında fotoğraf çeken muhabirimize müdahale ederek, sanat merkezi sorumlularına “fotoğrafların silinmesi” konusunda baskı yaptılar.

Baskılara rağmen sanat merkezinin etkinliği türkülerle devam etti. Biz de buradan tekrarlıyoruz:

**REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ!**

Sarıgazi’den Leninistler

Devrimci Sanat Kurumlarına Jandarma Baskısı Devam Ediyor

Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi, 8 Ağustos Pazar günü yapılan “Sesiniz Sesimizdir” etkinliği sırasında jandarma tarafından basılmış ve konuklara kimlik kontrolü yapılmıştı. Bu baskının ardından, jandarma tutanak tutarak, sanat merkezinin “umuma açık yer” olarak kullanıldığını ve belediye ruhsatının yanı sıra kaymakamlıktan da ruhsat alınması gerektiğini söylediler. Ayrılırken ertesi gün gelerek sanat merkezini mühürleyeceklerini söylediler.

Sanat merkezi emekçileri tarafından yapılan açıklamada, Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi’nin bir yıl önce de belediye ruhsatı olmasına rağmen aynı gerekçe ile mühürlendiğini, kaymakamlığa yapılan başvuruda da kaymakamlığın böyle bir ruhsat vermesinin söz konusu olmadığını ve belediye ruhsatının yeterli olduğunu öğrendiklerini söylediler. Sanat merkezinin yeniden açılabilmesi için üzerinden 2

hafta geçmesi gerektiğini anlatarak, şimdi aynı oyunun tekrarlanmaya çalışıldığını, böyle hukuksuz bir oyalama ile sanat merkezinin birkaç hafta bile olsa kapalı kalmasını sağlayacaklarını belirttiler.

9 Ağustos günü jandarmanın mühürleme yapacağı saatte sanat merkezinin içinde olduğu Nazım Hikmet Parkı’nda devrimci gençler ve Sarıgazi emekçi halkı, jandarmanın baskısını protesto etmek için toplandılar. Sarıgazi Ayışığı emekçilerinin yaptığı basın açıklamasında, baskının sebebinin bir gün önce yapılan Ölüm Orucundaki tutsaklarla dayanışma etkinliği olduğu, söylendi.

“Devrimci Sanat Susturulamaz”, “Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarıyla Basın açıklaması sona erdirildi. Uzun süren bekleyişe rağmen jandarmalar mühürleme işlemi için gelmedi. Daha sonra edindiğimiz bilgiye göre jandarma, kaymakamlıktan alınması istenen evrakın tamamlanması için sanat merkezine süre verildiği, bu sürenin sonunda gerekli belgeler hazırlanmazsa mühürleme yapılacağı söylendi.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

YENİ EVRE'DE EMPERYALİST İLHAK VE KAMU YÖNETİMİ TEMEL KANUNU

Ücretli emekçiler açısından son yıllarda ciddi bir mücadele konusu haline gelen bir sorun var: Özelleştirme. Dün bu sorun özellikle imalat sanayi açısından gündemdeyken, son yıllarda belediyelerden başlayarak yaygınlaştı; şimdi iletişim-haberleşme, sağlık ve eğitim de dahil hemen bütün hizmet sektörlerini kapsamına aldı. Bunun en son adımı ise kamu yönetimlerinin demokratikleştirilme reformu olarak piyasaya sürülen Kamu Yönetimi Temel Kanunu (KYTK) oldu.

Özellikle 12 Eylül faşizminin iş başına gelmesinden sonraki bütün hükümetlerin İMF'nin önerilerine koyduğu Yapısal Uyum Programları, devletin sosyal harcamalarının sürekli kısılmasının yanında, önce imalat ve arkasından da hizmet sektörlerinde yaygın özelleştirmeler, taşeronlaşmalarla beraber, gıda ve tarım sektöründe de devlet sübvansiyonlarının kısılmasını, giderek ortadan kaldırılmasını getirdi.

20. yüzyılın sonuna gelirken sermayenin dünya krizinin iyice derinleştiği biliniyor. Emperyalizmin, bu krizi atlatabilmek, en azından hafifletebilmek için tek çaresi, emebilecek yeni artı-değer kaynaklarıdır. Bu kaynaklardan birisi olarak, daha önceki süreçte, özel sermayenin boyunu aştığı için devlet eliyle kurulan ve işletilmekte olan imalat sanayisinin bazı kolları ile hizmet sektöründeki, özellikle iletişim-haberleşme, sağlık, eğitim ve belediyelerin gerçekleştirdiği kent-içi ulaşım, su, temizlik gibi çok geniş alanları kapsayan hizmetlere yöneldi. Dün tek tek özel sermaye sahipleri açısından imkansız olan bu alanlar, şimdi artık tekellerin elindeki sermaye birikimi açısından üstesinden gelinebilecek işler olmuştur. Şu halde özelleştirmeleri gerekirdi.

Bu amaçla kullanılacak argümanlar “neo-liberalizmin” bir gereği olarak yaygın biçimde piyasaya sürüldü: Devlet ekonomiden elini çekmeli, küçülmeliydi; emperyalist tekeller bütün dünyada hiçbir engelle karşılaşmamalı, önüne çıkacak zorluklar devlet tarafından ortadan kaldırılmalıydı. Aslında bunun tek bir anlamı var: Emperyalizmin bağımlı ülke ekonomilerini tam ilhaki!..

Burada, bu politikaların uygulanması için, emperyalist tekellerin isteklerinin gerçekleşmesi için IMF, DB, WTO, yetmezse NATO gibi, ABD silahlı kuvvetleri gibi emperyalist kurumlar ve güçler eliyle dayatılan politikaların bir kısmını sıralayalım:

-Serbest ticaret; ticari ve finansal alanlardaki her türlü sınırlandırmanın ortadan kaldırılması; yani tek tek ülkelerde piyasa denen kapitalist pazarın, emperyalist tekellerin yağ-

masına tamamen açılması.

-Kar marjlarının yükseltilmesi amacıyla üretim maliyetlerinin düşürülmesi; esnek çalışma modellerinin yaygınlaştırılması.

-Serbest ticaret bölgeleri denen alanların kurulup yaygınlaştırılması; böylelikle hem ucuz hem de her türlü güvenceden yoksun emek gücü talanının önünün açılması; işçi sınıfının ekonomik, demokratik, politik her türlü örgütlenmesinin güçsüzleştirilerek dağıtılması; vb.

Bu kadarı yeter. Bütün bunların gerçekleştirilmesi için gereken yasal düzenlemenin adı ise Kamu Yönetimi Temel Kanunu. Bu yasayı hazırlayanlar “kamu yönetiminin demokratikleştirilmesi”, “kamu reformu”, “merkezi bürokrasinin azalması”, “yerinde yönetim”, “yerel yönetimlerin güçlendirilmesi” vb. gerekçeler öne sürse de, asıl amaç imalat ve hizmet sektörlerinin tamamen özelleştirilmesi, devletin bu alanlardan tamamen çekilmesinin sağlanması, bütün alanların emperyalist tekellerin yağmasına açılması; devletin de asıl olarak militarist yanının güçlendirilip tam bir bastırma aracı olma yanının güçlendirilmesidir.

Bu politikaların ve düzenlemelerin adım adım hayata geçirildiği ortada. Bunun yaşanan son örnekleri eğitim ve sağlık hizmetleri alanında oldu. Eğitimde ortaya konan aday öğretmen, öğretmen, başöğretmen gibi öğretmenlerin rütbeli hale getirilmesi; sağlık hizmetlerinde çalışanların da “aile hekimliği” gibi “performansa göre ücret” gibi yöntemlerle basamak sistemine tabi tutulması girişimleri, bir yanı sıra esnek çalışma sistemlerinin bu alanlara yerleştirilmesi olunca, aynı zamanda “müşteri-satıcı” karşıtlığının, dolayısıyla özelleştirmenin ve ticaretin de bu alanda egemen kılınmasının hazırlıkları oldu.

Emekçi sınıftan yığınların zaten zayıf ve yetersiz olan sağlık hizmetlerinden yararlanabilmesi, bu uygulamaların yerleşmesi durumunda, tamamen imkansız hale getirilirken; emekçi çocuklarının bırakalım üniversiteyi, temel eğitim ve orta öğrenimden bile yararlanması, eğitim ücretli hale geleceği için, engellenmiş olacaktır.

Sermayenin emekçi sınıfa yönelen bu saldırıları karşısında sendikaların, sosyal-reformizmin ve küçük burjuva hareketin sarıldığı ise “sosyal-devlet” oldu, oluyor. Bu nedenle, burada, kısaca “sosyal-devlet” üzerinde durmak gerekiyor.

Sosyal-devlet olgusu, özellikle II. Emperyalist Savaş sonrası Avrupa’da gündeme geldi. Bunun temel nedeni yüzü yıllı aşan emek-sermaye arasındaki sınıf savaşı oldu. Sosya-

lizm, Sovyetler Birliği'nin Alman faşizmini ezerek, faşizmin Avrupa'da bir sistem halini almasını durdurmasıyla ve Doğu Avrupa'da gerçekleşen devrimler sonunda bu ülkelerde de gerçekleşen sosyalizme yönelimle birlikte bir dünya sistemi oldu. Savaş sonunda bütün Batı Avrupa'daki kapitalist ülkelerde açlık, işsizlik, yoksulluk gibi savaşın yarattığı sonuçlar, başta proletarya olmak üzere bütün halkın yaşamını çekilmez hale getirdi. Bu durumda sermaye, Batı Avrupa'da da emekçi yığınların devrime, sosyalizme yönelmelerini engellemek amacıyla "sosyal-devlet"i devreye soktu. Böylelikle, uzun süren sınıf savaşlarına konu olan 8 saatlik işgünü, ücretsiz eğitim, sağlık sigortası, işsizlik sigortası, iş güvencesi, emeklilik gibi pek çok kazanım, Avrupa Proletaryasına, sosyalizm ve kendi iktidarları pahasına rüşvet olarak verilip, yasal güvenceye bağlandı.

Bizde ise, cumhuriyet tarihi boyunca "sosyal-devlet" hiç olmadı. Bunun yerine, her zaman devlet terörünün temel olduğu despot, anti-komünist bir devlet anlayışı egemen oldu. 60'lı yıllarda tekelciliğin işbirlikçi karakterde de olsa ekonomiye egemen olmasından sonra gerçekleştirilen 12

Mart faşizminden bu yana, yani 70'lerin başından beri devletin temel yapısı faşizm oldu. En başından beri cumhuriyetin karakteri anti-komünizm, despotizm, baskı, terör oldu; II Emperyalist savaş sonrasında ise Avrupa'da "sosyal-devlet"ler egemen olurken, bizde egemen olan asıl olarak faşizm oldu; sosyal-devlet hiç olmadı.

Sosyal-reformizmin, sendikal hareketin, küçük burjuva hareketin, emperyalizmin ilhak politikalarını derinleştirmesi karşısında sahip çıktığı, sarılıp savunduğu can simidi, bizde hiçbir zaman olmayan bu sosyal-devlet oldu.

Sermayenin emekçi sınıflara yönelttiği böylesine kapsamlı bir saldırı karşısında emekçi sınıfın, başta da proletaryanın savunması gereken "sosyal-devlet" olamaz. Proletaryanın sarılıp savunması gereken, ücretli emeğin gerçek kuruluşunu sağlayabilecek tek çözüm olan sınıfların ortadan kaldırılmasıdır; bunun için de sosyalizmdir.

Bu nedenle başta proletarya olmak üzere, kamu emekçileri de dahil bütün ücretli emekçiler "Bütün İktidar Emeğin Olacak" belgisine sarılıp devrim ve iktidar için bütün olanaklarını sonuna kadar seferber etmelidir.

“YAPILMASI GEREKEN HER ŞEYİ YAPACAĞIZ”

Bayraklı'da kurulu bulunan Altınbaşak Un Fabrikası'ndan atılan işçilerin mücadelesi sürüyor.

22 Haziran'da DİSK/Gıda-İş Sendikası'nın yetki alması sonrası patronun işçiler üzerinde baskısı artmış ve 34 işçi, işten atılmıştı. 1 Temmuz tarihinden itibaren direnişlerini sürdüren işçilerden 23'ü işe geri döndü. 23 Temmuz'dan itibaren 11 işçi için mücadelelerini sürdüren işçiler adına açıklama yapan Gıda-İş Ege Bölge Temsilcisi Hakkı Tali "Bu mücadele devam edecek. İşverenin bu kanun dışı davranışları karşısında bunu püskürtecek bir mücadele çizgisinin izlenmesi gerekiyor. Bugün işçi arkadaşlarımızın da yaptığı budur. Bunu devam ettirerek ve kamuoyunun desteğini de alarak yapılması gereken her şeyi yapacağız" diyerek mücadelede kararlı olduklarını belirtti.

13 Ağustos günü saat 12:30'da

fabrika önünde basın açıklaması yapan Gıda-İş Sendikası açıklamada; "İşveren Altınbaşak'ta iş barışının bozulmasına ve olayların bu aşamaya gelmesine kendisi sebep olmuştur. Halen üyelerimiz işten atılma tehdidiyle yüzyüzedir. Patron, yıllardır işyerinde kurduğu kölelik düzenini sürdürmek istemektedir. Çözüm bulunmazsa burada olacak gelişmelerden biz sorumlu olmayaca-

ğız" denildi. Basın açıklamasında "Sendika Hakkımız Engellenemez!", "Baskılar Bizi Yıldıramaz!", "Direne Direne Kazanacağız!" sloganları atıldı. Basın açıklamasının yapıldığı öğle saatlerinde, çalışan işçilerin bir kısmının direnişteki işçilerle birlikte yerelmasıyla çileden çıkan patronun davranışları, psikolojisini de yansıtıyordu. Basın açıklaması sırasında fabrika güvenliğini alan çevik kuvvet ve patronun fabrika duvarlarına astırdığı "Kanunsuz greve son zorbalığa son" gibi pankartlar dikkat çekti.

**Y.E. Mücadele Birliği/
İzmir**

MİLİTAN EYLEMCİLİK VE KİTLELERİ ÖRGÜTLEMELİK

Tüm olay ve olgular gösteriyor ki, bugün kitle hareketinin yeniden yükselişe geçtiği bir dönemdeyiz. Yığınların en “radikal ihtiyaçları”nın bu sistem içinde karşılanması mümkün olmadığı ve olmayacağına göre kat be kat artacağı bir süreç olacaktır.

Tarihin bugüne kadar biriktirdiği tüm çelişkileri çözüme kavuşturmak üzere sınıfların önüne koyacağı, yoğun devrimci dönemi sıçramaların takip edeceği bugünlerde, tarihsel süreç, kolektif irade ve öznel bilincin diyalektik uyumunu kurmayı başaranlar devrime önderlik edecekler. Devrimin nesnel ve öznel şartlarının birlikte gelişimi, sıçrama anında sonucu tayin edici olacaktır.

Burada devrimin öznel şartı dediğimiz, proletaryanın devrimci sınıf partisinin kitleleri nasıl örgütlemesi gerektiği üzerinde de duracağız, ancak, daha önce savaşçı bir parti için olmazsa olmaz olarak gördüğümüz militan eylemcilik hakkında bir şeyler söylemek istiyoruz.

Militan eylemcilik, tüm eylemlerde cesaretle ileri atılmak, proletaryanın devrimci sınıf partisini tüm eylemlerde en öne taşımak demektir. Militan eylemcilik, sınıflar mücadelesinin tüm gelişme aşamalarında eylemlerle yol göstermek demektir; eylemlerle bir anda en kararsız kitleleri dahi peşinde sürükleyebilmek, onlara önderlik etmek demektir. Açıktır ki, cesaret olmadan toplumsal bir eyleme, devrime önderlik etmek mümkün değildir. Devrime kadar her gün onlarca çarpışmadan, ayaklanmadan geçilecektir. Bütün bu süreçlerden güçlenmiş, çelikleşmiş olarak çıkmayı başarabilmiş bir parti, ancak devrime önderlik edebilir. Ancak söylediklerini pratik olarak yaparak da gösterebilenler kitlelerin nezdinde güvenilirlik kazanırlar. Burada bahsi geçen kolektif bir cesaret olduğu kadar, kolektifi oluşturan tek tek bireylerin de cesaretidir. Engels, “*Bir insanın dediklerine göre değil, yaptıklarına göre, olduğunu iddia ettiği şeye değil, gerçekten ne olduğuna göre yargılanacağı açıktır*” diyor. (Almanya’da Devrim ve Karşı-Devrim s.108) Yani bir insanın cesaretini en iyi gösterebileceği yer, pratik mücadelenin içi, biraz daha daraltarak söylersek, eylem alanıdır. Eylem alanına gelene kadar herkes her şeyi söylemiş olabilir fakat kimin ne kadar cesur olduğunun sınanacağı yer orasıdır.

İnsana cesaret veren şey, yaptığının doğruluğuna inanmasıdır. Eğer birisi yaptığının tarihsel olarak haklılığına inanıyorsa, onu kimse tutamaz; bir eyleme giderken bunu sadece görev olarak görmüyorsa, o eylemi sonuna kadar götürür ve ne pahasına olursa olsun tamamlar.

Proletaryanın önderliğinde savaşan herkes üzerine aldığı

tarihsel sorumluluğun bilincinde olmak zorundadır. Kapitalizme karşı savaş geç heveslerle verilmez. Devrim yapma, bir devrime önderlik etme iddiası büyük bir iddiadır. Ve herkesten söylediğini yapma tutarlılığını göstermesini bekler. Bir dönem Marksizmin büyük önderlerinden biri olan Plehanov, Militan Materyalizm adlı kitabında “*eğer benim eylemim tarihsel gelişmenin zorunlu bir sonucuyduysa, o zaman o kadar az tereddüt ederim ve tarihin benden*

yapmamı istediği şeyi yaparım” diyor. Demek ki, cesareti ortaya çıkaran şeylerden biri, yapılacak eylemin zorunluluğunun iyi anlaşılmasıdır. Eğer eyleme ilişkin kafada soru işaretleri kalmışsa, eylemde yalpalama ve tereddüt o kadar fazla olur. Ama eğer eylemin içeriğine ilişkin soru işaretleri varsa, o zaman bunu aşmak zor değildir. Her eylemci, eylem hakkındaki görüş ve önerilerini sunma hakkına sahiptir. Belirli bir süre için bunları tartışma hakkına da sahiptir; ancak bütün tartışmalar bittikten ve eylem kararı alındıktan sonra, yapılması gereken tam bir proleter disiplin içinde o eylemin başarısı için çalışmaktır. Artık bu aşamada eylemin başarısını gölgeleyecek her şey, proleter disiplinin bozulmasıdır. Hiçbir bahane, hiçbir gerekçe, başlamış bir eylemin disiplinini bozmayı getirmemelidir. Bu, eylemin her aşaması için, başlangıcından sonuna kadar geçerlidir.

Tek bir militanın bile düşmanla karşı karşıya geldiği savaş alanındaki tavır, büyük bir örnek oluşturur. Karşıdaki güç ne kadar donanımlı ve hazırlıklı olursa olsun; güçler dengesi ne kadar aleyhte olursa olsun, bir militanın her zaman düşünmesi gereken, onların sınıf düşmanlarımız olduğu ve sonuçta bu çürümeye ve yok olmaya yüz tutmuş sistemi temsil ettikleridir.

Geleceği ve proletaryanın davasını temsil edenler, düşman saldırıları karşısında boyun eğmeyecek, savunma değil saldırı konumunda olacaklardır. Burada artık küçük-burjuva kaygılara yer olmamalıdır. Ne diyor Nazım;

*“Düşmesin bizimle yola
evlerinde ağlayanların gözyaşlarını
boyunlarında ağır bir zincir gibi taşıyanlar
Braksın peşimizi
kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar”*

Burada bir kez daha hatırlatmakta fayda var: Cesaret hiçbir şeyden korkmamak demek değildir. Korkularla yüzleşip onları alt etmek, korkuların üzerine yürümek demektir. Cesaretli doğulmaz, cesaretli olunur.

“*Ben asla savaş meydanından kaçmadım*” diyor, Marx’ın “Fransız proletaryasının beyni ve yüreği” dediği Auguste Blanqui, “*Benim yüreğim Fransa ve özellikle Paris. Gerçek arena burada. Etienne, seni kim kandırdı ki, çatışmada ya da zindanda ölmektense döşekte ölmenin daha onurlu ve zevkli olduğuna inanmışsın. Nerede olursam olayım, ben daima devri-*

min askeri olarak kalacağım. Dolayısıyla almaya ya da sırtıma gelecek kurşunlara hazırım. Gerçekten de bana göre en iyi ölüm, barikatlarda düşmanın elinden olanıdır. Çünkü bu mücadele ederken ölmek anlamına gelir.” Militan eylemciliğin tüm çizgilerini bu satırlarda bulmak mümkün. Proletaryanın yılmaz birer savaşçısı olabilmek için her şeyden önce alışkanlıkların gücünden vazgeçebilmek, bizlere ayakbağı olabilecek her şeyden kurtulabilmek, sistemden tam anlamıyla kopabilmek gerekiyor. İnsanın bir ayağı sistemde durduğu sürece orada cesareten ve militan eylemlilikten bahsetmek mümkün olmuyor. Kaybedeceği çok şeyi olduğunu düşünenlerin, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proletaryanın davasını yürütmede i-kircikli davranması doğaldır.

Kitleleri Örgütlemek İçin Cesaretli Çıkış

Yalnızca kitleler öne çıktığında onların yanında olmak bir tür kitle kuyrukçuluğudur. Bunun peşi sıra gelen düşünce, ileri çıkış yapmak için henüz kitlelerin hazır olmadığıdır. Ortalama solun bir çok kesimine sirayet etmiş bu düşünce, devrimci hedeflerin düzen içi hak alma eylemleriyle sınırlandırılmasına kadar gidiyor. Ortalama sol hareket bunun doğal sonucu olarak kitlelerin örgütlenmesi gerektiği düşüncesine varıyor. En çok duyduğumuz şeylerden biri, “insanlar korkuyorlar, çekiniyorlar.” Halbuki ilk adımda bundan daha doğal ne olabilir ki. İnsanlar kendilerinden daha büyük ve daha donanımlı bir güç karşısında korku duyabilirler. Ama cesaret, tam da burada, yapılması gerekenin korkuya baskın çıkmasıdır. Kitleler bu durumda ilk cesaretli çıkışı önce merakla, sonra artan bir ilgiyle izleyeceklerdir. Cesaretle ileri fırlayan bir kolektif, eğer yeri ve zamanı doğru seçmişse, bir anda yığınları harekete geçirebilir ve militan bir eylemliliğin içine çekebilir. İnsanlar söylediğini pratikte de yapmayı başarabilenlere saygı duyar ve giderek onu izlemeye başlarlar. Yığınların bir ayaklanma anında kimin ne söylediğinden çok ne yaptığına baktıkları açıktır. Militanlığı başından sonuna kadar sürdürmeyi bilen bir kolektifi izlemekte hiçbir sakınca görmeyeceklerdir. Rusya’da Bolşevik Parti, böyle böyle yığınların içinde örgütlendi ve herkesin gözünde “kemikkıran parti” durumuna geldi. Bugün de aynı şey geçerli. Militanlarını cesurca yetiştirebilmiş, tarihsel eylemin bilincini onlara verebilmiş olan Che gibi, Deniz gibi cesaretli çıkışlar yapabilecek kadroları kendi içinden çıkarabilen bir yapı, her türlü zorluğu aşarak devrime önderlik edebilir.

Che, devrim yapmak için Bolivya’ya giderken, attığı adımın katledilmesiyle sonuçlanabileceğini biliyordu, ama buna rağmen, bir an olsun vazgeçmeyi düşünmemiş, tarihin onun omuzlarına yüklediği görevi yerine getirmek için harekete geçmiştir. “Bu uğurda ölüm nereden gelirse gelsin hoş gelir, sefa gelir” diyerek ileri atılmıştır.

Bugün kitleler, militan eylemleriyle göz dolduran, kendilerine yol gösterecek olan “kemikkıran parti”yi bekliyorlar. Ancak Che ve Deniz gibi militan devrimcilere, komutanlara sahip olanlar, gençliği bu ruhla eğitenler, devrime önderlik iddiasını gerçekliğe dönüştürebileceklerdir.

“Cesaret, cesaret ve yine cesaret.”

KAFESAN’DA MÜCADELE SÜRÜYOR

Çiğli Kafesan AŞ’den atılan işçilerin mücadelesi sürüyor. Belediye-İş’in örgütlü olduğu Kafesan’dan çıkarılan 187 işçiden 185’i, 13 ay taksitler halinde aylık 1 milyara, patronla anlaşarak mücadeleyi bıraktılar. Direnişlerine devam eden Ali Bingöl ve Ali Turan isimli işçiler, 11 Ağustos günü kendilerini Çiğli Belediyesi girişine zincirleyerek eylemlerini sürdürüyorlar. 12 Ağustos günü, kendilerini zincirleyen 2 işçi, gözaltına alındılar. Akşam saatlerinde serbest bırakılan işçiler, “Bizi gözaltına da alsalar, tutuklasalar da, mücadelemize devam edeceğiz. İşimizi ve alacağımızı mutlaka istiyoruz. Taleplerimiz kabul edilmediği takdirde bizler de geri adım atmayacağız. Bizden ancak ölümle kurtulabilirler” diyerek mücadelelerini daha da yükselterek devam ettireceklerini belirttiler. İşçiler ayrıca; ilerleyen günlerde mücadelelerini açlık grevi ve sonrasında da Ölüm Orucu eylemi şeklinde sürdüreceklerini açıkladılar.

Y.E.Mücadele Birliği/
İZMİR

SEYYAR SATICILARA MÜDAHALE

Eminönü Belediyesi, Zabıta ekipleri ve güvenlik güçleri tarafından 2 aya yakın bir süredir, seyyar satıcılara operasyon düzenleniyor. Eminönü’nün tarihi özelliklerinden turizme açık olması ve seyyar satıcılarının turizmin gelişmesi konusunda olumsuz etkileri oldukları gerekçesiyle tezgah açılmasını izin vermiyor. Seyyar satıcılar bu duruma öfkeli. 2 ay içerisinde 23 kez eylem gerçekleştirdiler. Durumlarına belediye tarafından hiçbir çözümün bulunmadığını protesto ederek 9 Ağustos günü ‘her ne olursa olsun’ tezgah açacaklarını belirttiler. Saat 12:00 sularında tezgahların açılmasıyla başlayan eylemde polis hazırlığı dikkat çekiciydi. Zabıtalardan iki tezgaha müdahale etmesi sırasında “Baskılar Bizi Yıldırmasın” sloganı atıldı. Daha sonra tezgahlarını kaldıran seyyarlar akşam akşamüzeri tekrar açacaklarını söylediler. Çözüm bulunana kadar her gün tezgah açacaklarını belirten seyyarlar olaysız bir şekilde dağıldılar.

HİÇ BİR GÜÇ BİZİ REMZİ AYDIN'IN SESİ OLMaktan ALIKOYAMAZ

Remzi Aydın, bugün Ölüm Orucu Eyleminin 420. gününde. Remzi Aydın 420 gündür aç kalarak insanlığa sesini duyurmaya çalışıyor. Onun bedeni günden güne erirken, o bu eylemiyle F tipi zindanların nasıl bir yer olduğunu, devrimci tutsakların bu zindanlarda nasıl baskılara maruz kaldıklarını anlatıyor. O, bu eylemiyle, çürüyen kapitalizmin devrime ve sosyalizme saldırısına cevap veriyor. Komünistlerin baş eğmezliğini tüm dünyaya gösteriyor. Remzi Aydın'ın eriyen bedeninde büyüyen devrimdir. "Devrim Biziz, Biz Devrimiz" sloganı şimdi Remzi Aydın'da ete kemiğe bürünüyor.

Remzi Aydın'ın bu büyük eyleminde yalnız olmadığını göstermek, onun sesine ses katmak için DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) 14 Ağustos tarihinde İstanbul Boğaz Köprüsü üzerinde bir eylem gerçekleştirdi. Köprü'nün Anadolu yakasına gidiş istikametini ipe kesen DETAK'lılar, burada oturma eylemi yaptılar. Sık sık "Remzi Aydın Yalnız Değildir", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını atan DETAK'lılar eylemlerini sürdürürken, bir grup faşist futbol fanatigi, maça yetişmek gerekçesiyle DETAK'lılara saldırdı. Arkasından olay yerine gelen polislerde DETAK'lılara saldırdı. DETAK'lılar uzun süre hem sivil faşistlere hem de polise karşı koydular. Ancak eşit olmayan güçler dengesi nedeniyle DETAK'lılar gözaltına alındı.

Köprü üzerinde yol kesme eyleminin başlamasıyla aynı anda, bir grup DETAK'lı da köprü'nün halatlarına tırmanarak, üzerinde "Ölüm Orucu Sürüyor, Remzi Aydın Ölüm Orucunun 416. Gününde" yazan bir pankart açtılar. Köprüyü ulaşımaya kesen DETAK'lılar gözaltına alınınca köprü halatlarına tırmanan DETAK'lılar bunu protesto ettiler. Basın gelene kadar orada bekleyeceklerini söylediler. Basının gelmesiyle birlikte ellerindeki basın açıklamasını okuyan DETAK'lılar, ellerindeki renkli kağıtları ve kuşlamaları havaya attılar. Daha sonra slogan atarak halatlardan aşağıya inen DETAK'lılar, bu sırada sürekli F tipi zindanları, Ölüm Orucu eylemini ve Ölüm Orucunda ölümsüzleşenleri anlattılar. DETAK'lılar, Remzi Aydın'ın Ölüm Orucunun 416. gününde olduğunu, çok zayıfladığını, buna rağmen eylemini kararlılıkla sürdürdüğünü ve F tipi zindanlar kapatılana kadar da sürdüreceğini söylediler. DETAK'lılar daha sonra gözaltına alındılar ve önce Arnavutköy Polis Karakolu'na sonra ise Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldüler.

"Remzi Aydın için Her Şey Yapılmalıdır" diyen DETAK'lılar, yaptıkları eylemle Ölüm Orucu Eylemini yeniden gündeme taşıdılar. Büyük bir cüret ve kararlılıkla yoldaşlarının sesini tüm dünyaya duyurdular. Devrim için savaşanların sesini hiçbir gücün kısmayacağını dosta düşmana gösterdiler; devrimin sesi soluğu oldular.

Bir kez daha haykırıyoruz;

**REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR, SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisi 15. MÜCADELE YILINDA

